

ΚΛΕΙΩ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΛΕΙΨΙΑΙ.
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β.

ΤΟΜΟΣ Ζ'.
ΑΡΙΘΜ. 19 (163).

Συνδρομή ἀρχομένη ἀπὸ 1. Ἀπριλίου ἐκάστον ἔτους ἐτησίᾳ μὲν
φρ. χρ. 25 ἑξάμηνος δὲ φρ. χρ. 12½.

ΕΤΟΣ Ζ'.
τῆ 1/13. Ἰαννουαρίου 1892.

Ο ΝΕΟΣ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ.

Κιηφλουέντσα, ητις τὸ ἔτος τοῦτο ἐν ταῖς ὑψίσταις ἀκριβῶς κοινωνικαῖς τάξεσιν ἀπῆρθε τὰ πλείστα ὄντα, ἔκρουσεν ἤδη καὶ τὰς πύλας τοῦ ἡγεμονικοῦ μεγάρου τῆς Αἰγύπτου καὶ ἀφῆρπασεν

ἐκ τῆς ζωῆς τὸν Κεδίβην Τεβφῆκ πασσάν. Ὁ πρόωρος θάνατος τοῦ χρηστοῦ καὶ σεμνοῦ ἡγεμόνος δὲ προκαλέσῃ πιθανῶς, ἐπειδὴ τὸ αἰγυπτιακὸν ζήτημα δὲν ἐκανονίσθη εἰσέτι, παντός εἶδους νέας περιπλοκάς κατ' ὄν ἀκριβῶς χρόνον ἐφαίνετο ἐπελθοῦσα πρὸς τὰς μονιμότης καὶ εὐστάθειας τῶν πραγμάτων, μένει δὲ λίαν προβληματικὸν εἰσέτι, ἂν ὁ διάδοχος τοῦ Τεβφῆκ, ὁ Ἀμπάς πασσάς ὁ ἀφεδῆ ἐλευθερος νὰ κυβερνήσῃ τὴν χώραν ἄνευ κινδύνων σφοδρᾶς ἀντιδράσεως. — Ὁ ἀποθανὼν Κεδίβης, υἱὸς τοῦ πρώην ἀντιβασιλέως Ἰσμαῖλ πασσά ἐγεννήθη τῷ 1852 (ἡγο ἐπομένως ἀνὴρ ἀκμαῖος εἰσέτι, ἄγων μόλις

τὸ 39 ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ), διακρίνετο δὲ ἐπὶ πολλαῖς ἀρεταῖς, σπανίαις παρὰ τοῖς Ἀνατολίταις, καὶ ἰδίᾳ ἐπὶ τῇ εὐδύτητι τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ.

Ὁ νέος Κεδίβης τῆς Αἰγύπτου, Ἀμπάς πασσάς, ἐγεννήθη τῇ 14 ἰουλίου 1874. Ἡ μήτηρ αὐτοῦ, Ἐμινεχ Χανίμ, θυγάτηρ τοῦ Αἰγυπτίου πρίγκητος Ἐλ Χαμ Πασσά, ἐξῆ ἐν εὐδαιμόνεστάτῳ γάμῳ μετὰ τοῦ ἐσχάτως ἀποβιώσαντος συζύγου αὐτῆς, τοῦ Κεδίβου Τεβφῆκ πασσά, ὅστις ἐν γένει τὴν ἀληθῆ εὐδαιμονίαν ἐγγάρισε μόνον ἐν τῷ οἰκογενειακῷ αὐτοῦ βίῳ. Ἀπὸ ἐξαιτίας διέμεινεν ὁ Ἀμπάς πασσάς μετὰ τοῦ ὀλίγου νεωτέρου αὐτοῦ ἀδελφοῦ Μεχμέτ Ἀλή Μπέη ἐν Βιέννῃ, ἐνθα ἀποπερατώσας τὰς γυμνασιακάς αὐτοῦ σπουδὰς ἐν τῷ γυμνασίῳ Theresianum ἐφοίτησεν ἐν τῇ νομικῇ σχολῇ τῆς Θερεσιανῆς Ἀκαδημίας καὶ συγχρόνως ἐπεδόθη μετὰ

Ο ΝΕΟΣ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ.

ζήλου εις στρατιωτικὰς σπουδὰς. Τὰ ἔδιμα τῆς πατρίδος αὐτῶν ἀπέβαλον ἐντελῶς οἱ ἀδελφοὶ κατὰ τὴν ἐν Βι-
έννη διαμορφήν των καὶ μόνον τὰ θρησκευτικὰ παραγ-
γέλματα αὐτῶν ἠκολούθουν μετ' ἀκριβείας καὶ ἐτήρουν
ἀπαρεγκλίτως. Ἐκάτερος αὐτῶν εἶχεν ἐν τῷ οικοδο-
μήματι τῆς Ἀνατολικῆς Ἀκαδημίας μίαν κατοικίαν ἐκ
τριῶν δωμάτων συνισταμένην. Κατὰ τὰς διακοπὰς ὅμως
μετῴκουν εἰς τὸ «Ξενοδοχεῖον τῆς Μητροπόλεως», ἵνα
μένωσιν ἐπὶ τινὰ τοῦλάχιστον χρόνον ἀπηλλαγμένοι
τῆς αὐστηρᾶς τηρήσεως τοῦ κανονισμοῦ, τῆς ἐπιβαλλο-

μένης αὐτοῖς κατ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς μαθητείας.
Μόνον δις ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ τῶν ἐξ ἐτῶν ἐπεσκέ-
φθησαν τὴν πατρίδα αὐτῶν — τὴν τελευταίαν φορὰν
κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, τῇ 14 ἰουλίου, ὅτε ὁ πρίγκηψ
Ἀμπάς ἐκηρύχθη ἐνῆλικος καὶ ἔλαβε τὸν τίτλον τοῦ
πασσᾶ καὶ τὸν βαθμὸν στρατηγοῦ. Ὁ νέος ἀντιβου-
λεὺς εἶνε μικροῦ μᾶλλον ἀναστήματος, ἀναγνωρίζει δέ
τις ἐκ πρώτης ὄψεως τὸν Ἀνατολίτην ἐκ τοῦ μελαγ-
χροῖνου προσώπου καὶ τῆς συμπεριφορᾶς αὐτοῦ.

N. Δ'

ΑΠΟ ΣΚΩΜΙΟΥ ΕΙΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΝ.

(Συνέχεια.)

Λάσκαρις. Συμφορὰ καὶ κόλασις!

Καὶ πῶς εἰς ταῦτα σὺ ἀπήντησας;

Ματθίλδη. Κρουνοὺς
θερμῶν δακρῶν χέουσα. Τῶν ἀσθενῶν
τὸ μόνον τοῦτο ἐπιχειρήμα.

Λάσκαρις. Οὐδὲν
οἱ θρηνοὶ ὠφελουσι. Βιαζόμενοι,
κηρύττοντες πανδημῶς τοὺς συνδέοντας
ἡμᾶς δεσμοὺς.

Ματθίλδη. Εἰς μάτην τὸν ὀρθόδοξον
ἀποκηρύττει γάμον ἢ ἐπίσημος
τῆς Ῥώμης ἐκκλησία. Ὡς συμβίαν σου
ὁ παντεπόπτης ἑταστής τῶν καρδιῶν
μὲ ἀπεδέχθη, ἀλλ' εἰσέτι ἄγαμον
μὲ θεωρεῖ τὸ Κράτος καὶ ὁ ὑπάτος
Ποντίφης.

Λάσκαρις. Ἐχεις κατὰ τοῦτο δικαίον.
Τοιαύτας τὰς θρησκείας διερρόφωσαν
τὰ πάθη τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἡ σύζυγος
ἢ λατρευτὴ μου οὕτω σὺ προσάγεσαι
ὡς νύμφη ἄλλου εἰς τὸν ἅγιον βωμόν.

Ματθίλδη. Ἐκατοντάκις προτιμῶ τὸν θάνατον.

Ἡ νέα Δουκίσσα προτείνει τότε τὴν φυγὴν, ἣν ἐν
τούτοις θεωρεῖ ἀδύνατον ὁ Λάσκαρις, διότι φεύγει
κρύφα ἢ κοινῇ ἀσπῆ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἡ ἀπόγονος τῶν
Βιλλαρδουϊνῶν, τοιοῦτο δ' ἐπεισόδιον ἠδύνατο ν' ἀνα-
φλέξη μακρὸν ἐν Εὐρώπῃ πόλεμον, μεθ' ὃ παρασυρό-
μενος ὑπὸ τῆς ὀργῆς, ὁμιλεῖ ἀμυδρῶς περὶ τῆς κατὰ
τῶν Φράγκων ὀγκουμένης θυέλλης, καὶ ὅτε ἡ Ματθίλδη,
ἀνησυχούσα, ζητεῖ σαφεστέρας ἐξηγήσεις, ὑπεκφεύγει
αὐτὰς ἐντέχνως. Ἡ ὅλη αὕτη περικοπὴ τυχάνει ἐξό-
χως περικαλλῆς.

Ματθίλδη. Τί λέγεις; Μὲ φοβίζεις.

Λάσκαρις, συνερχόμενος. Μὴ ἐρώτα με·
Πλὴν τὸ δεινὸν πολλακίς καὶ τὸ φάρμακον
παρασκευάζει.

Ματθίλδη. Ὑποφώσκει τις ἐλπίς;

Λάσκαρις. Τίς οἶδεν; Ἴσως. Κρύπτει τοὺς γαμφιώνυχας
ὁ λέων, μὴ ἀφρόνως προκαλούμενος,
ἀλλ' ἀπαξ ἐφόρμησας, μεταβάλλεται
εἰς νέμεσιν ἀγρίαν.

Ματθίλδη. Καθαρώτερον
ὀρίλει

Λάσκαρις, λαμβάνων αὐτὴν τοῦ βραχίονος καὶ ὁδηγῶν
πρὸ τετραυσμένου ἀγάλματος τῆς Ἀφροδίτης.

Τοῦτο βλέπεις τὸ δεσπέσιον
τῆς σμίλης τῶν ἀρχαίων ἀριστοῦργημα;
Τὰς χεῖρας ὅρα μειδιῶν κατέλιπε
τοῦ Πραξιτέλους καὶ Φειδίου, ἔδραυσεν
ὁ Ζεὺς τὰ ἐκμαγεία, ὅσα πρότερον
κατεῖχε, καὶ τὸ θεῖον τοῦτο πρότυπον
ἀπεμμήθη, ὅπως διαπλάση σε.

Ματθίλδη. Πρὸς τί τὸν λόγον στρέφεις;

Λάσκαρις. Ἡ ὑφήλιος
τοῦ ὑπερτάτου κάλλους τὴν ἐκδήλωσαν
ἐλάτρευσε, καὶ ὅλοι οὕτως ἦνθησαν
ἀκμῆς αἰῶνες εὐκλεεῖς.

Ματθίλδη. Πλὴν, φίλε μου . . .

Λάσκαρις. Ἀνάμεινον. Ἐν τέλει μετεβλήθησαν
τὰ πράγματα, βαρβάρων στίφη ἄγρια
κατέκλυσαν τὴν χώραν, κατηρέψωσαν,
κατέχρανον τὰ πάντα, καὶ συνθλάσαντα
τὸ σῶμα τῆς Παφίας τὸ ἐπέραστον,
ἀκέφαλον ἀφήκαν τερατοῦργημα,
ὡς σῆμα τοῦ αἰσχίστου κακουργήματος.

Ματθίλδη. Οἱ λόγοι οὗτοι . . .

Λάσκαρις. Ἀκριβῶς ἀνταννακλᾶ
τῆς Ἀφροδίτης τὸ σεπτὸν εἰκόνημα
τὰς τύχας τῆς Ἑλλάδος. Ἀντιπρόσωπος
ἐπὶ τῆς γῆς ὑπῆρξε τῆς θεότητος,
τὴν ἀρετὴν, τὸ κάλλος, τὴν ἀλήθειαν,
τοῦ θεοῦ ἀκηράτους ιδιότητος,
εἰς φωτοβόλον αἰγλήν συνεδέυασε,
καὶ τοῦ Ὑψίστου ἐδῆκε τὰ θέμεθλα
πολιτισμοῦ, ὅποτε βράγδην χεῖμαρροι
ἐπῆλθον αἰφνης πανσιδῆρων ἱσποτῶν,
καὶ εἰς κευδῶνα ζοφερὸν μετέτρεψαν
τὴν Αὐτοκρατορίαν, τέως καύχημα
τῆς Οἰκουμένης.

Ματθίλδη. Ἦδη μόλις σ' ἐννοῶ.

Λάσκαρις, παραφόρας.

Ναί, μ' ἐννοεῖς, φιλάτη, οὐδ' ἐκπλήττεσαι
ἀν εἰς τὴν θῆαν ταύτην τὴν ἐπαίσχυντον
τὸ αἶμα βράζη καὶ ἡ χεὶρ ἀναζητῆ
τοῦ ζιφούς κρύφα τὴν λαβὴν.

Ματθίλδη. Πᾶς λάμπουσιν

οἱ ὀφθαλμοὶ σου! Μὲ φοβίζεις· παρ' ἐμοὶ
ἐλθέ.

(Φέρει αὐτὸν πρὸς τὸ ἀνάκλιτρον, ἐφ' οὗ κάθηται.)

Λάσκαρις. Συγγνώμην. Ἔσχον ἴσως ἀδικόν.

Τὰς σκέψεις ταύτας ἄφες πάσας εἰς ἐμέ,
καὶ τὴν ἀναληθίαν μὴ ταράττωμεν
ἐκείνων, ἃν ἡ ὥρα ἴσως ἠγγικεν.

Ματθίλδη, ἀνησυχῶς. Τί μελετᾷς;

Λάσκαρις, λῶν τὴν κόμην καὶ μετὰ τῶν βοστρύχων
αὐτῆς παίξων.

Ὡ ἄφες. Ὅτι μὲ φιλεῖς

καὶ μοὶ ἀνήκεις λέγε.

Ματθίλδη. Τῆς ζωῆς μου φᾶς,

ναί, σοὶ ἀνήκω πάσα, καὶ σοὶ ἔδωκα
ψυχὴν καὶ σῶμα, καὶ παρὸν καὶ μέλλον μου.

Λάσκαρις. Στιγμαὶ ἀπείρου, ἀνεκφράστου χαρμονῆς!

(Ἀσπάζεται αὐτὴν ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ μένουσι τυ-

φεράς συνεσφιγμένοι. Αἰφνης ἀντηχοῦσι κτύποι ἐπὶ τῆς
μικρᾶς θύρας. Ὁ Λάσκαρις ἀναπηδᾷ καταπληκτικός, ἡ
Ματθίλδη περίφοβος μένει ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον.)

Εἰς τὴν μικρὰν θύριδα·

Ματθίλδη. Σῶσον, Δέσποινα!

Λάσκαρις τὴν πάροδον τοῦ κήπου ἀνεκάλυψαν.

Φωνή, ἐξωθεν. Ἀνοίξατε ταχέως.

Λάσκαρις τῇ Ματθίλδῃ. Σπεῦσον, κρύφθητι.

Ματθίλδη. Ὁ θνήσκω!

Λάσκαρις. Σπεῦσον, ἐπ' ἐμοῦ ἐρείσθητι.

(Φέρει αὐτὴν μέχρι τῆς παρακειμένης αἰθούσης, καὶ
ἀνασπᾶσας τὸ ἐγχειρίδιον, σπεύδει πρὸς τὴν θύριδα.
Εἰσορμᾷ, ἐν ἄκρῃ ἐξάψει, ἡ Κόμησσα τῶν Σαλῶνων.)

Ἡ Κόμησσα ἐξηγεῖ τότε ὅτι, διασωθεῖσα ὑπὸ τοῦ
Λασκάρεως, ἔρχεται ὅπως ἀποτίσῃ τὴν ὀφειλήν, καὶ
ἀφηγγεῖται, ὅτι, ρεμβάζουσα ἐν τῷ παραδείσῳ τῶν Ἀνα-
κτόρων, διέκρινεν ἐν τῷ λυκφῶπι τὴν Δούκισσαν Μα-
τθίλδην πρὸ αὐτῆς διαβαίνουσαν, καὶ εἰς τὸ Μέγαρον
τοῦ Λασκάρεως εἰσδύουσαν, ἀντελήφθη δὲ συγχρόνως
ὅτι δορυφόροι τοῦ Δουκός, λοχῶντες εἰς τὰ πέριξ, περι-
έβαλλον ἤδη πανταχόθεν τὸ οἶκμα. — «Κατεστράφη-
μεν» ἀναφωνεῖ ὁ Λάσκαρις, ἀλλ' ἡ Κόμησσα ἐξηγεῖ
ὅτι, ἀντιληφθεῖσα τῶν συμβαινόντων, παρεσέδῳ τότε
καὶ αὐτῇ, ὅπως, ἀληθῆς ἄγγελος αὐταπαρηγήσεως, συλ-
ληφθῆ αὐτῇ, ἀντὶ τῆς Δουκίσσης, ἃς ἔρωμένη τοῦ Λα-
σκάρεως.

Τὴν θῆσιν ταύτην ἄφες εἰς τὴν σύζυγον,
ἀναφωνεῖ τότε ἡ Ματθίλδη, ἐξερχομένη τῆς αἰθούσης, εἰς ἣν
εἶχε καταφύγει, καὶ θλίβουσα ἐπὶ τοῦ στήθους τὴν Κόμη-
σαν, ἥτις μανθάνει οὕτω τὰ περὶ τοῦ μυστικοῦ γάμου,
ἀλλὰ παρατηρεῖ ὅτι ὁ κίνδυνος διὰ τὴν Δούκισσαν ἀπο-
μένει ὁ αὐτός καὶ ἐξορκίζει αὐτὴν ἵνα κρυβῆ. Ἡ Μα-
τθίλδη κατ' ἀρχὰς διστάζει, μὴ ἀποδεχομένη τὴν τηλι-
καυτὴν θῆσιν, ἀλλὰ τοῦ δορυφῶτος ἐξωθεν ἐπιτεινομένου,
ἐπὶ τέλους ἀποσύρεται. Ὁ Λάσκαρις ἀνοίγει τότε τὸ
παράθυρον καὶ ἐρωτᾷ τίς ὁ ἐν ὥρᾳ νυκτός τὸν οἶκον
αὐτοῦ παραβιάζων. «Ὁ Κόμης τῶν Σαλῶνων» ἀντηχεῖ
ἐξωθεν ἢ ἀπάντησις. Ἡ Κόμησσα μένει ὡσεὶ κεραυ-
νόπληκτος, ἀλλ' ὁ Λάσκαρις ἀνακραῖζων,

Ὁ σύζυγός σου, φύγε, σπεῦσον κρύφθητι!

ὠδεῖ αὐτὴν εἰς τὴν παρακειμένην αἰθούσαν. Ἐν τούτοις
ἢ εἰσόδος παραβιάζεται καὶ εἰσορμᾷ ὁ Κόμης μετὰ φυλά-
κων, ὅπως, διαταγῇ τοῦ Δουκός, ἐρευνήσῃ τὸ Μέγαρον,

εἰς ὃ ὠφθησαν παρεσδύουσαι ὑποπτοὶ σκιαί. Ὁ Λάσκαρις
ἀνθίσταται.

Κόμης. Εἰς βίαν τότε μὲ ὠδεῖς.

Λάσκαρις, ἀρπάζων ζιφὸς ἐκ παρακειμένης πανοπλίας.
Οὐδέποτε

τὴν βίαν ἐφοβήθην.

Κόμης, δεικνύων τοὺς δορυφόρους.

Μόνος ἴστασαι

ἀπέναντι τσοῦτων

Λάσκαρις. Τὸ παράθυρον
ἀνοίξας, ἂν καλέσω εἰς βοήθειαν,
ὠρίμως σκέψου μὴ τυχὸν πλειότερον,
ἀφ' οὗ σὺ νομίζεις, ὠδε δρᾶμωσι.

Κόμης. Πρὸς μόνον τότε μόνος παρατάττωμαι.
Τὸ ζιφὸς πρὸς τὸ ζιφὸς διεστάρωσε
τῶν προδοτῶν τοῦ Κράτους χαίρων πάντοτε
ὁ Κόμης τῶν Σαλῶνων.

Λάσκαρις. Τὸ κριτήριον
ἐν οὐρανοῖς.

Μάχονται καὶ ὁ Κόμης ἀφοπλίζεται, εἰς τὴν θῆαν
δὲ ταύτην ἡ Κόμησσα, τὰ πάντα λησμονούσα, ἐξορμᾷ
τοῦ κρησφυγέτου αὐτῆς, καὶ προκαλεῖ οὕτω σκηνήν· ἐξό-
χως συγκινητικὴν, ἥτις μεταρσιούται μέχρι τῶν δεσπε-
σιωτέρων καλλονῶν τῆς δραματικῆς τέχνης.

Κόμησσα, εἰσορμῶσα πρὸς τὸν Λάσκαριν. Πρὸς θεοῦ
τὸν σύζυγόν μου. [σεβάσθητι

Λάσκαρις, τῇ Κομήσῃ. Ἄφρον τί ἐποίησας.

Κόμης. Ὁ Ἐρινύες, κύνες τῆς κολάσεως!

Σὺ, σὺ ἐνταῦθα;

Κόμησσα. Τὴν εἰσδύσαν μυστικῶς
ἐξηγεῖς· κεῖται ὠδε εἰς τοὺς πόδας σου.
(πίπτει πρὸ αὐτοῦ γονυκλινῆς.)

Κόμης. Μὲ σκώπτεις, τρισαθλία! Μέλας θάνατος
τοιαύτης ἀναιδείας ἐξιλέωσις
ἀνεπαρκῆς. (Ἀνασπᾷ ἐγχειρίδιον, ἀλλ' ὁ Λά-
σκαρις ἀναχατίζει αὐτόν.)

Λάσκαρις. Παράφρον, στήθι!

Κόμης, τῷ Λασκάρι. Ἄφες με!

Ἡ μισητὴ σου θῆα ἐξεγείρει με
εἰς ἄφατον μανίαν. (Ἐν ἀπογνώσει τὸ μέταπον
αὐτοῦ τύπτων.)

Φεῦ, ὁ δεῖλαιος

τί πράττω καὶ τί λέγω; (Ἀπορρίπτει μετ' ἀπο-
τροπιασμοῦ τὸ ἐγχειρίδιον, καὶ ἀνεγείρων τὴν Κόμη-
σαν, κρατεῖ αὐτὴν ἐκ τῶν χειρῶν.)

Θάμαρ, Θάμαρ μου!

Τὸ φίλτρον οὕτω σὺ ἀμείβεις τὸ πιστόν,
τὴν ἄρητον λατρείαν ἦν σοὶ ὤμοσα;

Κόμησσα. Κλειστὰ τὰ χεῖλη ταῦτα, φίλε, σήμερον,
ἀλλ' ἐξηγεῖ ὁ χρόνος τὰ μυστήρια,
καὶ τὸν ἄδῶν στέφος ἀμαράντινον
ἐν οὐρανῷ ἀμείβει.

Κόμης, δωπεῦων τυφεκῆς τὴν κόμην καὶ τὸ πρόσω-
πον αὐτῆς. Ὁ ταλαίπωρος!

Ἴδὸς ἡ κόμη αὐτῇ ἢ μετὰξινος,
ἦν δυσερῶτων ἀπασμῶν ἐκάλυπτον,
ἰδὸς τὰ δύο φασφοροῦντα ὄμματα,
πηγαὶ ἀκράτου χαρμονῆς, καὶ κάτοπτρον
ψυχῆς ἀσπίλου· οἱ λακκίσκοι πάντοτε
τὰς ἐπεράστους παρεῖας ἠδύνουσι,

ἰδοὺ τὰ χεῖλη ταῦτα τὰ ῥοδόεντα,
ἐφ' ὧν ἐτρύφων νέκταρ παραδείσιον,
ἰδοὺ τὸ πλάσμα τὸ γλυκὸν, τὸ ἄδολον,
τῆς παραφόρου καὶ ἀγνῆς λατρείας μου,
λευκόν, σεμνόν, ἀδῶον, ἐπαφρόδιτον
ὡς φωτοβόλον Σεραφεῖμ.

(Βιαίως ἀπωδῶν αὐτήν.)

Ἀπαίσιος
σῶρος βορβόρου, αἰσχος ἐπονείδιστον,
σαπρία τῆς καρδίας καὶ τοῦ σώματος!

Κόρησσα, ὀλοφυρομένη·

Χριστέ μου, σῶσον, Παναγία δέσποινα!

Κόρης, ὀρμών καὶ περιπαδῶς αὐτὴν ἐναγκαλιζόμενος.

Πῶς κλαίεις, Θάμαρ, προσφιλῆς ἀγάπη μου;
Τι ἐπραξα, ὁ ἄφρων; Καταπίπτουσι
τὰ δάκρυά σου, μαργαρίται τιμαλφεῖς,
εἰς τοῦ Θεοῦ τοῦς κόλπους.

Κόρησσα. Οἴμοι, τάλανα!

Κόρης. Τί πταίεις σὺ, φιλάτη; Πλάστης δίκαιος
τὴν ἀνοιάν μου τιμαρεῖ. Αἱ τρίχες μου
εἰς εὐκλείεις ἀγῶνας ἐλευκάνθησαν,
τὰς παρειάς μου οἱ φλογμοὶ κατέκαυσαν
τῆς Παλαιστίνης καὶ Συρίας, διαρκῆς
τῆς πανοπλίας χρῆσις ἐξετράχυνε
τὸ σῶμα τοῦ πρεσβύτου, ἀλλ' ὁ δειλαῖος
καρδίαν ἐπι νεαρὰν ὑπέκρουπτεν
ὑπὸ τὴν πλάκα τοῦ ἀτέγκτου χάλυβος,
ἐπόδησεν ἐράτων κελαρύσματα,
καὶ ἀηδόνα ζαηρὰν συνέλαβεν
ὁ γηραιὸς ἱεραξ

Κόρησσα. Ἰκετεύω σε

Κόρης. Παράφρον! Κρύφα πρὸς τὰς ἄλλας ἐσπευδεν

ὀμήλικας ἐκείνη καὶ καγχάζουσιν,
οἱ δαίμονες νῦν πάντες τῆς κολάσεως,
τὸν καταπροδοθέντα μυκτηρίζοντες.

Κόρησσα. Ὁ μὲ φονεῖεις.

Κόρης. Εἰς τὰς τρίχας τὰς λευκάς
αἰθάλην ρίψατέ μοι, σάκκον τρίχινον
ἐνδύσατε τὸ σῶμα τὸ πολυπαδές,
τὰ τραύματά μου ἐξ αἰδοῦς καλύπτοντες,
καὶ οὕτω, φαῦλον πλέον ἐξουθένωμα,
εἰς τὸν λαόν μου πέμψατέ με τὸν πιστόν.
Ἡ Κομητεία τῶν Σαλώνων ἐφεξῆς
κευθμῶν δακρύων καὶ ὄνειδους βάραδρον.

Λάσκαρις. Πραῦνθητι, ὦ Κόρη,

Κόρης. Τίς ὠμίλησε;

Σὺ, σὺ; Τοιμᾶς εἰσέτι; Ἐχεις δίκαιον·

ὁ σύζυγος ἐκλείπει καὶ ἀμείλικτος

ἢ θέμις ἤδη δι' ἐμοῦ παρίσταται.

Ἀμέσως συλληφθήτω. (Πρὸς τοὺς δορυφόρους,
οἵτινες κυκλοῦσι τὴν Κόρησσαν.)

Λάσκαρις. Στήθι, Ἄκουσον!

Κόρης. Μακρὰν μου!

Κόρησσα ἰφ Λασκάρει.

Ἄφες τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα.

(Οἱ δορυφόροι ἀπάγουσι τὴν Θάμαρ, ἣν ἀκολουθεῖ
ἀγρίως ὁ Κόρης.)

Λάσκαρις. Ὁ ἥρωϊς καὶ μάρτυς! Ἡ γελοῖσσα,
εὐτράπελος παιδική, ἢ τὸ εὐδυμον
ἀπαύστως εἰς τὰ χεῖλη ἄσμα φέρουσα,
ἐφ' ἀμίλλος ἐδείχθη Σαρπατίδος.
Ἐσώθη, ὦ Ματθίλδη, ἀλλ' ἐξέπεμψε
πρὸς τοῦτο ἓνα τῶν ἀγγέλων, ἐσπλαγχνῶν
τὸ δεῖον, φύλαξ τῶν Ἀνάκτων καὶ φρουρός.
(Ἐπειτα συνέχεια.)

ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΕΙΣ ΜΕΤΑΞΥ ΑΣΤΕΡΩΝ.

ΥΠΟ CAMILLE FLAMMARION.

Η ΟΔΥΣ λόγος ἐγένετο κατὰ τοὺς τελευταίους
τοῦτους χρόνους περὶ τῆς διαθήκης σεβαστῆς
τινὸς κυρίας de Pau, ἥτις ἐκληροδοτεῖ ἑκατὸν
χιλιάδας φράγκων εἰς ἐκείνον, ὅστις ἤθελεν εὐρεῖ τὸ
μέσον τῆς συγκοινωνίας μετ' ἄλλου τινὸς κόσμου —
ἐννοεῖται, οὕτως ὥστε, νὰ ληφθῆ ἀπάντησις ἐκείθεν,
διότι ἄλλως δὲν θὰ ἤμεθα καθόλου βέβαιοι περὶ τῆς
συνέννοήσεως. Ἡ Ἀκαδημία τῶν ἐπιστημῶν ἐν Παρι-
σίῳ, εἰς ἣν ἀπευθύνθη ἡ ῥηθεῖσα κυρία, ἐδέχθη τὸ
κληροδοτήμα, ἔνεκα ἰδιαίτερου τινὸς ὄρου λίαν φρονί-
μου ἄλλως. Ἀλλ' ἀναλάβωμεν τὴν ἱστορίαν ἀπ' ἀρχῆς,
καὶ ἀναφέρωμεν πρῶτον τὰ δύο ἄρθρα τῆς ἀστρονομι-
κῆς ταύτης διαθήκης.

Βραβεῖον ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων κληροδοτεῖται
εἰς τὸ Ἰνστιτούτον τῆς Γαλλίας (τμήμα τῶν Ἐπιστημῶν),
δι' ἐκείνον ὅστις, ἀδιάφορον ποίας ἐθνικότητος ὦν, ἤθε-
λεν εὐρεῖ, ἐντὸς δέκα ἐτῶν ἀπὸ τοῦδε, τὸ μέσον νὰ
συνεννοηθῆ μετὰ τῶν κατοίκων ἀστέρος τινὸς (πλανήτου
ἢ ἄλλου) καὶ νὰ λάβῃ ἐκείθεν ἀπάντησιν.

Ἡ κληροδοτὴς ὑποδεικνύει ἰδίᾳ τὸν πλανήτην Ἄρην,
ἐφ' οὗ πρὸ πάντων συγκεντρῶνται σήμερον ἡ προσοχὴ
καὶ ἡ ἔρευνα ὄλων τῶν ἀστρονόμων. Ἄν ἡ Ἀκαδημία

τῆς Γαλλίας δὲν δεχθῆ τὸ κληροδοτήμα, τοῦτο θὰ προ-
ενεχθῆ εἰς τὸ Ἰνστιτούτον τῶν Μεδιολάνων, καὶ ἐν
περιπτώσει νέας ἀποποιήσεως, εἰς τὸ τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἐπειδὴ μία τοιαύτη ἀνακάλυψις φαίνεται ἀπίθανον
ὅτι θὰ γείνη πολὺ ταχέως, ἡ κληροδοτὴς ἔσχε τὴν σύ-
νεσιν νὰ προσθήσῃ, ὅτι ἐκ τῶν τόκων τοῦ ποσοῦ ἐκείνου
πρέπει νὰ ἀνταμειβῶνται αἱ ἐπιστημονικαὶ ἔρευναι καὶ
ἀνακαλύψεις περὶ τῆς φυσικῆς συστάσεως τῶν πλανητῶν.

Τολμᾷ νὰ ὁμολογήσῃ μετ' ὑπερηφανείας ὅτι συνε-
τέλεσα ἐμμέσας εἰς τὸ νὰ ἐπαυξήσω κατὰ 100,000
φράγκων τὸ κεφάλαιον τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν,
καὶ ἐλπίζω ὅτι ἡμέραν τινὰ τὸ κληροδοτήμα τοῦτο θὰ
τύχη τοῦ προορισμοῦ του.

Διὰ νὰ ἐλθῶμεν εἰς πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ
τῶν κατοίκων τοῦ Ἄρεως, πρέπει νὰ τοῖς φωτοφανήσω-
μεν: «Υπάρχετε;» Καὶ ἔπειτα... πρέπει νὰ ὑπάρχωσι
... καὶ νὰ ἐννοήσωσι.

Ὁ Ἄρης συγκοινωνεῖ ἤδη μετὰ τῆς Γῆς, διὰ τῆς
ἐλξεως καὶ διὰ τοῦ φωτός. Ὁ χάρος, ὅστις ὑπάρχει
μεταξὺ τῶν κόσμων, δὲν χωρίζει αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων.

ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ.

Εἰκὼν ὑπὸ J. Kleinschmidt.

τουναντίον, συνενώνει αυτούς. Πάντες οι αστέρες απτονται ἀλλήλων διὰ τῆς ἑλξως, καὶ οὔτε ἡ Ἀφροδίτη οὔτε ὁ Ἄρης οὔτε ὁ Ζεὺς πλησιάζουσι πρὸς τὴν γῆν; ἔστω καὶ ἐξ ἀποστάσεως ἑκατομμυρίων λευγῶν, χωρὶς νὰ αἰσθάνεται τὴν πλησίαν τῶν ταύτην ὁ ἡμέτερος πλανήτης καὶ νὰ μετατοπίζεται ἐκ συμπαθείας. Καὶ τὸ φῶς, ἀσάυτως, ζευγνύει ὡς γέφυρά τὴν γῆν μετὰ τὸν οὐρανόν. Οἱ ἀστρονόμοι ἀναλύνουσι καὶ ἐξετάζουσι τὰ δύο ταῦτα εἶδη τῆς μεταξὺ τῶν ἀστέρων ἐπικοινωνίας, ἡτοὶ τὴν ἑλξιν καὶ τὸ φῶς. Ὅτι ἡδυνάμεθα τὰρα νὰ εὐχρησθῶμεν, εἶνε ἄλλος τις εὐφυέστερος καὶ ἀνθρωπινώτερος τρόπος συγκοινωνίας, ἡ δὲ εὐχρὴ ἡμῶν αὕτη δὲν εἶνε ἀπίθανον ὅτι θὰ ἐκπληρωθῇ ἡμέραν τινά.

Αὕτη καδ' εαυτὴν ἡ ἰδέα τοιαύτης συγκοινωνίας δὲν εἶνε καθόλου ἀλλόκοτος, ἴσως δὲ εἶνε ὀλιγώτερον τολμηρὰ τῆς τοῦ τηλεφώνου, τοῦ φωνογράφου, τοῦ φωτοφάνου καὶ τοῦ κινητογράφου. Κατὰ πρώτην φοράν ἐπρωτάθη, προκειμένου περὶ συγκοινωνίας τῆς γῆς μετὰ τῆς σελήνης. Ἐν τρίγωνον σχεδιαζόμενον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς σελήνης, διὰ τριῶν φωτεινῶν γραμμῶν ἀνά 12 ἢ 15 χιλιομέτρων μήκους, θὰ ἦτο ὁρατὸν εἰς ἡμᾶς, τῇ βοηθείᾳ τῶν ἡμετέρων τηλεσκοπειῶν. Διάκρινόμεν μάλιστα λεπτομερείας ἐπὶ τῆς σελήνης πολὺ μικρότερας ἐνός τοιούτου τριγώνου, ὡς λόγου χάριν τὰ παράδοξα τοπογραφικὰ σχεδιαγράφηματά τὰ ἐν τῷ σεληνιακῷ κύκλῳ τοῦ Πλάτωνος. Ἐάν λοιπὸν ἐπὶ εὐρείας τινὸς πεδιάδος τοῦ ἡμετέρου πλανήτου κατασκευάσωμεν ἕν τριγώνον, ἢ τετράγωνον, ἢ κύκλον τοσοῦτων διαστάσεων, τῇ βοηθείᾳ φωτεινῶν σημειῶν, ἢ, κατὰ τὴν νύκτα, τῇ βοηθείᾳ ηλεκτρικοῦ φωτός, τὰ σχήματα ταῦτα θὰ ἦσαν ὁρατὰ εἰς τοὺς ἀστρονόμους τῆς σελήνης, ἂν ὑπάρχωσιν ἐκεῖ τοιοῦτοι ἀστρονόμοι, καὶ ἂν ἔχωσιν ὀπτικά ἐργαλεῖα ἰσοδύναμα πρὸς τὰ ἡμέτερα.

Τὰ περαιτέρω συμπεράσματά μου ἐξάγονται ἐντεῦθεν κατὰ τρόπον ἀπλούστατον. Ἄν παρηγορηθῶμεν αἰφνης ἐπὶ τῆς σελήνης ἕν τριγώνον ὁρθῶς καὶ ἀκριβῶς κατεσκευασμένον, θὰ εὐρισκόμεθα κατ' ἀρχάς ἐν ἀμφιβολίας, θὰ ἐνομιζόμεν ὅτι ἠπατήθημεν, θὰ ἐσκεπτόμεθα μήπως ἡ σύμπτωσις τῶν σεληνογραφικῶν σχηματισμῶν ἐγέννησε τὸ κανονικὸν ἐκεῖνο σχῆμα. Ἄλλ' ἂν ἐβλέπομεν αἰφνης τὸ τρίγωνον μεταβαλλόμενον εἰς τετράγωνον, εἶτα δὲ μετὰ τινος μῆρας ἀντικαθιστάμενον ὑπὸ κύκλου, τότε λογικῶς σκεπτόμενοι θὰ παρεδεχόμεθα ὅτι τοιοῦτο φαινόμενον θὰ εἶχε νοημὸν τι αἰτίον, καὶ θὰ ὑπεθέτομεν οὐχὶ ἄνευ λόγου ὅτι τοιαῦτα γεωμετρικὰ σχήματα μαρτυροῦσιν ἀναμφιβόλως περὶ τῆς ὑπάρξεως γεωμετρῶν ἐπὶ τοῦ γείτονος ἡμῶν ἐκείνου κόσμου.

Ἐννοεῖται ὅτι ἀμέσως θὰ ἐζητοῦμεν ν' ἀνακαλύψωμεν τὸν λόγον τῆς σχεδιαγραφίσεως τοιούτων σχημάτων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς σελήνης. θὰ ἠρωτῶμεν διὰ τί καὶ πρὸς τίνα σκοπὸν οἱ ἄγνωστοι ἡμῶν ἀδελφοὶ κατασκευάζουσι τοιαῦτα σχήματα. Μήπως ἀράγε εἰσήλθον εἰς τὸν νοῦν τῶν ἡμετέρων ἢ ἑλθῶσιν εἰς σχέσεις πρὸς ἡμᾶς; Ἡ ὑπόθεσις δὲν θὰ ἦτο παράλογος. Θὰ ἐδημοσιεύετο, θὰ συνεζητεῖτο, θὰ ἀπεκρούετο ὡς αὐθαίρετος, θὰ ὑπεστηρίζετο ὡς εὐφυής. Καὶ διατὶ ὄχι, ἐπὶ τέλους; Διατὶ οἱ κάτοικοι τῆς σελήνης νὰ μὴ εἶναι ἐπ' ἴσης περιέργοι ὡς ἡμεῖς, νοημονέστεροι ἴσως, ὀλιγώτερον δὲ ἡμῶν ἐμπειλεγμένοι εἰς τὸν γλοιὸν τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν; Διατὶ νὰ μὴ ὑπέθεσαν ὅτι ἡ γῆ δύναται νὰ

κατοικῆται ἐπ' ἴσης, ὅπως καὶ ὁ ἰδικὸς τῶν κόσμος, ὑπὸ νοημῶν ὄντων, καὶ διατὶ αἱ γεωμετρικαὶ ἐκεῖναι προσκλήσεις νὰ μὴ ἔχωσι σκοπὸν νὰ μᾶς ἐρωτήσωσιν ἂν ὑπάρχομεν; Ἄλλως τε, δὲν εἶναι δύσκολον νὰ τοῖς ἀποκριθῶμεν: Μᾶς δεικνύουσιν ἕν τρίγωνον, ἂς τὸ ἀναπαραγάγωμεν. Μᾶς σχεδιάζουσιν ἕνα κύκλον, ἂς τὸν μιμηθῶμεν. Καὶ ἰδοὺ μία συνεννόησις, μία πνευματικὴ ἐπικοινωνία μεταξὺ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς συσταθεῖσα κατὰ πρώτην φοράν ἀπ' οὗτου ὑπάρχει κόσμος.

Ἐπειδὴ τὰ γεωμετρικὰ σχήματα εἶναι τὰ αὐτὰ δι' ὅλους τοὺς κατοίκους δλων τῶν κόσμων, ἐπειδὴ δύο καὶ δύο κἀμνον τέσσαρα δι' ὅλας τὰς χώρας τοῦ ἀπειρου, καὶ πανταχοῦ αἱ τρεῖς γωνίαι τοῦ τριγώνου ἴσονται μετὰ δύο ὁρθῶς, τὰ οὕτως ἀναλλασσόμενα σημεῖα μεταξὺ τῆς γῆς καὶ τῆς σελήνης δὲν θὰ ἦσαν οὔτε κἀν τὸσον δυσνόητα, ὅσον τὰ ἱερογλυφικὰ τὰ ἀναγνωσθέντα καὶ ἐρμηνευθέντα ὑπὸ τοῦ Champollion, καὶ ἡ οὕτω ἀσταθεῖσα ἐπικοινωνία θὰ καθίστατο ταχέως τακτικὴ καὶ γόνιμος. Ἄλλως τε ἡ σελήνη ἀπέχει μόλις δύο βήματα ἀπὸ ἡμᾶς. Ἡ ἀπόστασις αὐτῆς ἀπ' ἡμῶν, οὕσα 384000 χιλιομέτρων, ἰσοδυναμεῖ μόλις μετὰ τριάκοντα φοράς τὴν διάμετρον τῆς γῆς, καὶ πολλοὶ γραμματοκομιστὰι διέτρεξαν πεζοὶ τὸ διάστημα τοῦτο καδ' ὅλην τὴν ζωὴν. Ἐν τηλεγράφημα θὰ ἐφθάνεν εἰς τὴν σελήνην εἰς ἕν δευτερόλεπτον καὶ ἕν τέταρτον τοῦ δευτερολέπτου, καὶ εἰς ἴσον περιπυρόν χρόνον τὸ φῶς διανύει τὸ διάστημα τοῦτο. Ἡ σελήνη εἶνε μία ἐπαρχία οὐρανια προσηρημένη εἰς τὴν γῆν δι' αὐτῆς τῆς φύσεως τῶν ἡμετέρων τυχῶν.

Ἡ ψυχρά καὶ νεκρά ὄψις τοῦ ἀχρῶ ἡμῶν δορυφόρου οὐδεμίαν ἐνθάρρυνσιν παρεῖχε διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ σχεδίου, καὶ ἡ φαντασία ἡδυνήθη εὐκολώτερον νὰ πετέξῃ μέχρι τοῦ πλανήτου Ἄρεως, ὅστις εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι οὐδέποτε πλησιάζει πρὸς τὴν ἡμετέραν γῆν τοσοῦτον ὥστε ν' ἀπέχη ὀλιγώτερον τῶν 14 ἑκατομμυρίων λευγῶν ἀπ' αὐτῆς, ὅστις ὅμως εἶνε ὁ κάλλιστα γνωστὸς ἡμῖν ἐξ ὅλων τῶν ἀστέρων τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἔχει τοσαύτην ὁμοιότητα πρὸς τὴν ἡμετέραν γῆν, ὥστε δὲν θὰ ἠστανόμεθα ἴσως πάρα πολλὴ τὴν μεταβολὴν ἂν παρεβῶμεν ἐκεῖσε μετὰ θάνατον. Ἡ ὄψις τοῦ Ἄρεως, πράγματι, μᾶς ἀποδίδει τὸ θάρρος, ὅπερ μᾶς ἀφῆρεσεν ἡ ὄψις τῆς σελήνης. Θὰ ἐνομιζέ τις τῇ ἀληθείᾳ ὅτι εὐρίσκειται εἰς χώραν τινά τῆς γῆς: ἡπειροὶ, θάλασσα, νῆσοι, ὄχθαι, χερσονήσοι, ἀκρωτήρια, κόλποι, λίμναι, νέφη, βροχαὶ, πλημμυρίδες, χιόνες, χερμῶν, θέρος, ἔαρ καὶ φθινόπωρον, ἡμέραι καὶ νύκτες, πρωαὶ καὶ ἐσπέρας, — τὰ πάντα συμβαίνουσιν ἐκεῖ, σχεδὸν ὅπως ἐδῶ. Τὰ ἔτη ἐκεῖ εἶναι μακρότερα, διότι διαρκοῦσιν 687 ἡμέρας, ἀλλ' αἱ ὥραι τοῦ ἔτους εἶναι ὁμοιόταται πρὸς τὰς ἡμετέρας. Αἱ ἡμέραι εἶναι ὡσαύτως ὀλιγόν τι μακρότερα, καθότι ἡ ἡμερησία περιστροφή τοῦ Ἄρεως εἶνε 24 ὥρων 37 πρωτολέπτων καὶ 25 δευτερολέπτων. Ἄλλ' ἡ διαφορά, ὡς βλέπετε, δὲν εἶνε μεγάλη. Παρατηρητέον δὲ ὅτι πάντα ταῦτα εἶναι γνωστὰ ἡμῖν μετὰ πλείστης ἀκριβείας· αὕτη λόγου χάριν ἡ ἡμερησία περιστροφή εἶνε προσδιορισμένη ὑπὸ τῶν ἀστρονόμων κατὰ προσέγγισιν ἐνός δεκάτου τοῦ δευτερολέπτου. Ὅταν, κατὰ τὰς ὥρας ἀστροφωγεῖς νύκτας, παρατηρῇ τις διὰ τοῦ τηλεσκοπίου τὸν κόσμον ἐκεῖνον, τὸν Ἄρη, καὶ βλέπῃ τὰς πολικὰς

ἐκεῖνας χιόνας, αἰτῖνες διαλύονται κατὰ τὸ θέρος, τὰς λεπτὰς ἐσχηματισμένας ἐκεῖνας ἡπειροὺς, τὰς μεσογειοὺς ἐκεῖνας θαλάσσας μετὰ τοὺς μακροὺς κόλπους, τὸν ὠραῖον καὶ ποικίλον ἐκεῖνον γεωγραφικὸν σχηματισμόν, δὲν δύναται τις νὰ μὴ ἐρωτήσῃ μετ' ἀπορίας, ἂν ὁ ἥλιος, ὅστις φωτίζει τὸν κόσμον ἐκεῖνον ὅπως τὸν ἡμέτερον, δὲν φωτίζει τίποτε ζωντανόν, ἂν αἱ βροχαὶ ἐκεῖναι δὲν γόνιμοποιοῦσι τίποτε, ἂν ἡ ἀτμοσφαῖρα ἐκεῖνη δὲν ἀναπνέεται ὑπὸ οὐδενὸς ὄντος, καὶ ἂν αὐτὸς ὁ κόσμος τοῦ Ἄρεως, ὅστις κυλῖεται ταχέως διὰ τοῦ χώρου, ὁμοιάζει πρὸς μίαν σιδηροδρομικὴν ἀμαξοστοιχίαν, ἥτις τρέχει κενή, ἄνευ ἐπιβατῶν καὶ ἀνευ ἐμπορευμάτων. Ἡ ἰδέα, ὅτι ἡ ἡμέτερα γῆ ἠδύνατο νὰ τρέχῃ ὅπως τρέχει περὶ τὸν ἥλιον χωρὶς νὰ κατοικῆται ὑπὸ οἰουδήποτε ζωντανοῦ ὄντος, φαίνεται ἡμῖν τὸσον ἀλλόκοτος, ὥστε δυσκόλως δύναται τις ν' ἀναπαυθῇ εἰς αὐτήν. Διὰ τίνος θαύματος διαρκὸς στεριότητος αἱ δυνάμεις τῆς φύσεως, αἰτῖνες ἐνεργοῦσιν ἐκεῖ ἀπαράλλακτα ὅπως ἐδῶ, θὰ ἠδύνατο νὰ μένωσιν αἰωνίως ἀργαὶ καὶ ἀγονοί;

Ἐκ τούτων καθίσταται ἐνδύητον ὅτι τὸ σχέδιον ἐκεῖνο, τὸ ἀρχικῶς προταθὲν διὰ τὴν σελήνην, ἠδύνατο νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς τὸν πλανήτην Ἄρη. Ἡ ἀπ' ἡμῶν ἀπόστασις τοῦ Ἄρεως εἶνε τοιαύτη ὥστε, ἂν καὶ ὁ πλανήτης οὗτος εἶναι κατὰ τὸν ὄγκον πολὺ μεγαλύτερος τῆς σελήνης, ἐν τοῦτοις φαίνεται ἡμῖν, καὶ κατὰ τὰς μεγίστας αὐτοῦ προσπελάσεις, ἐξήκοντα τρεῖς φοράς μικρότερος ἢ ἡ σελήνη. Οὐχ ἦτον ὅμως ἐν τηλεσκοπίον, μεγέθυνον κατὰ 63 μόνον φοράς, δεικνύει ἡμῖν τὸν Ἄρη ἴσον πρὸς τὴν σελήνην ὁρωμένην διὰ τοῦ ἀόπλου ὀφθαλμοῦ, ἔτερον δὲ τηλεσκοπίον, μεγεθύνον κατὰ 630 φοράς, παρέχει εἰς τὸν Ἄρη διάμετρον δεκάκις μεγαλύτεραν τῆς τοῦ ἡμετέρου δορυφόρου ὁρωμένου διὰ τοῦ ἀόπλου ὀφθαλμοῦ, καὶ ἐπιφάνειαν ἑκατοντάκις μεγαλύτεραν.

Ἄλλὰ, ἐάν ποτὲ ἐπεχειρεῖ τις νὰ θέσῃ εἰς πράξιν οἶον δέποτε σχέδιον συνεννοήσεως μεταξὺ τοῦ ἡμετέρου κόσμου καὶ τοῦ Ἄρεως, θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ γείνωσιν ἐπὶ πολὺ εὐρυτέρας κλίμακος τὰ σημεῖα ἐκεῖνα τῆς συνεννοήσεως. Θὰ ἐπρεπε δηλαδὴ νὰ κατασκευασθῶσι φωτεινὰ τρίγωνα, τετράγωνα, κύκλοι, καὶ ἄλλα σχήματα οὐχὶ μετρίων διαστάσεων, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἑκατὸν χιλιομέτρων εὐρους, καὶ πάντοτε ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως α) ὅτι ὑπάρχουσι κάτοικοι τοῦ Ἄρεως, β) ὅτι οἱ κάτοικοι οὗτοι ἀσχολοῦνται μετὰ ἀστρονομίαν, γ) ὅτι ἔχουσιν ἰκανὰ ὀπτικά ἐργαλεῖα, δ) ὅτι παρατηροῦσι μετὰ προσοχῆς τὸν ἡμέτερον πλανήτην, ὅστις δι' αὐτοὺς εἶνε πράγματι μεγαλοπρεπὴς ἀστὴρ πρώτου μεγέθους, ὁ ἀστὴρ τῆς πρωίας καὶ τῆς ἐσπέρας, καὶ ὁ λαμπρότατος τῶν ὄντων ἀστὴρ τοῦ οὐρανοῦ τῶν. Τῇ ἀληθείᾳ, εἰμεθα δι' αὐτοὺς τὸ ἀστρον τοῦ ποιμένου . . . καὶ αἱ μυθολογία τῶν θὰ μᾶς ἀνήγειραν ἴσως βωμοῦς.

Ἡ τετραπλὴ αὕτη ὑπόθεσις εἶνε πιθανή;

Ἄν τὸ ζήτημα ἐτίθετο εἰς γενικὴν ψηφοφορίαν τῶν κατοίκων τῆς γῆς, ἡ ἀπάντησις δὲν θὰ ἦτον ἀμφίβολος. Χωρὶς νὰ ὑπάγωμεν νὰ ζητήσωμεν τὴν γνώμην τῶν ἰθαγενῶν τῆς κεντρίας Ἀφρικῆς ἢ τῶν νήσων τοῦ Εἰρηνικοῦ ὠκεανοῦ, ἂν ἀπηδυνόμεθα μόνον εἰς τὴν ἀριθμητικὴν πλειονότητα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πληθυσμοῦ, εἶνε πιθανόντατον ὅτι δὲν θὰ ἐνόσων οὔτε κἀν περὶ τίνος πρόκειται, διότι καὶ σήμερον ἔτι οἱ πλείστοι ἄνθρωποι

ἀγνοοῦσιν ὅτι ἡ γῆ εἶνε πλανήτης καὶ ὅτι οἱ ἄλλοι πλανῆται εἶναι γαῖαι.

Καὶ ἐπειτα, ἔχομεν τὸν κοινὸν νοῦν, τὸν κοινὸν νοῦν τοῦ λαοῦ, ὅστις σκέπτεται τὸσον ὁρθῶς, συνεπιεί τῆς ἀγωγῆς του.

Ἐίμεθα, λέγει, ἀναμφιβόλως, τὰ νοημονέστατα πλάσματα τῆς δημιουργίας. Πῶς εἶνε δυνατὸν ἄλλοι πλανῆται νὰ ἔχωσι τὴν ἐξοχὸν τιμὴν νὰ εἶναι πλουτισμένοι μετὰ πνευματικὰς ἀξίας, οἳ αἱ ἡμέτεροι; Τίς δύναται νὰ παραδεχθῇ ὅτι ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι ὅμοιοι μετ' ἡμᾶς; Ἀναμφιβόλως, ἠδύνατό τις ἴσως νὰ παρατηρῆσῃ ὅτι τὰ πνευματωδέστατα ἔθνη τῆς γῆς δὲν γνωρίζουν σχεδὸν τὴν καλὴν συμπεριφορὰν, καὶ ὅλη τῶν ἡ εὐφυία ἀναλίσκεται πρὸ πάντων εἰς τὸ νὰ τρώγωνται μεταξὺ τῶν, εἰς τὸ νὰ καταστρέφονται, ἕκαστον διὰ λογαριασμόν του, ὅτι προεξοφλοῦσι τὸ μέλλον ὡς τυφλά καὶ ὡς παράφρονα, καὶ ὅτι οἱ κλέπται δὲν εἶναι σπάνιοι, οὔτε οἱ δολοφόνοι. Ἄλλὰ, μὴ λαμβανομένου τούτου ὑπ' ὄψιν, εἰμεθα ἀναμφισβητήτως ὄντα πολλὰ ἐξοχα, καὶ δὲν εἶνε τῇ ἀληθείᾳ πιθανόν ὅτι, ἐπὶ τῶν ἀπειραρίθμων κόσμων οἵτινες κυκλοφοροῦνται ἐν τῷ ἀπείρῳ χώρῳ, ἡ φύσις ἠδυνήθη νὰ γεννήσῃ ὄντα νοήμονα κατὰ τὸ δικό μας μᾶτι . . .

Ἐπρὸς τί λοιπὸν νὰ γίνῃ ποτὲ μία τοιαύτη ἀπόπειρα ὀπτικῆς ἀλληλογραφίας μεταξὺ ἡμῶν καὶ τοῦ πλανήτου Ἄρεως; Ἐάν κατοικῆται, οἱ κάτοικοι αὐτοῦ δὲν εἴμποροῦν νὰ εἶναι τὸσον δυνατοὶ ὅσον ἡμεῖς, καὶ ἐπομένως θὰ ἦτο κόπος χαμένος. Καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ἀκόμη ὅτι θὰ ἐβλεπον τὰ σημεῖα μας, δὲν θὰ τοὺς ἤρχετο ποτὲ ἡ ἰδέα ὅτι ἡμεῖς τὰ ἀπευθύνομεν πρὸς αὐτοὺς χάριν συνεννοήσεως.

«Δὲν θ' ἀρχίσωμεν λοιπὸν ποτέ.»

Ἰδοὺ τί ἐλέγομεν μέχρι τῆς χθὲς ἀκόμη. Ἡ διαθήκη τῆς σεβαστῆς κυρίας de Pau μᾶς δεικνύει ὅτι ἡ ἰδέα ἤρχισε νὰ εἰσδύῃ εἰς τὰ πνεύματα καὶ νὰ διαδίδεται καὶ ἔπαυσε νὰ θεωρῆται ὡς καθαρά φαντασιοκοπία. Ὅνειροπολεῖται. Καὶ αὐτὸ καλόν.

Ἀφοῦ μάλιστα ὁ Ἄρης εἶνε τῇ ἀληθείᾳ πολὺ πειραστικός. Ἡ γεωγραφία του, ἡ κλιματολογία του, αἱ ἐκβολαὶ τῶν μεγάλων ποταμῶν του, αἱ ἀέραντοι διωρυγές του, — πάντα ταῦτα προσφέρονται ἡμῖν ὡς τόσα προσκλήσεις καὶ παραινέσεις, ἵνα μὴ περιφρονησωμεν τὸν γειτονικὸν ἐκεῖνον κόσμον. Ἀρχαιότερος τῆς γῆς, μικρότερος, ἐλαφρότερος, ταχύτερον ἀποψυχθεῖς, ὁ Ἄρης ἔχει προοδεύσῃ περισσότερον τῆς γῆς ἐν τῷ ἀστράφῳ αὐτοῦ βίῳ, καὶ ἔχομεν πάντα λόγον νὰ πιστεύσωμεν ὅτι αἱ νοήμονες φυλαὶ του, οἳ αἱ δὲποτε ἂν ὦσιν, εἶναι πολὺ ὑπέρτεροι ἡμῶν.

Ἄλλὰ, δύναται τις νὰ εἴπῃ, διατὶ δὲν ἀρχίζουν ἐκεῖνοι πρώτοι τὴν δοκιμὴν, νὰ ἐλθῶσιν εἰς σχέσιν καὶ συνεννόησιν πρὸς ἡμᾶς; Δὲν εἶνε καθόλου ἀποδεδειγμένον ὅτι δὲν ἤρχισαν.

Παρατηρῆσατε τοὺς ἀτλαντας τοὺς δημοσιευθέντας ὑπὸ τοῦ ἐν Μεδιολάνοις ἀστρονόμου Schiaparelli* (τὸν ὁποῖον ὡσαύτως ἐσκέφη ἡ κληροδοσία), καὶ θὰ ἴδητε ἐπ' αὐτῶν γεωμετρικὰ σχήματα, ἅτινα κατὰ φυσικώτατον λόγον δὲν δύναται τις νὰ θεωρήσῃ ὡς τυχαία καὶ παν-

* Σημ. Περὶ τούτου ἴδε Κλειώ. Τομ. Ε', σελ. 242.

τελώς ξένα λογικού τινος σκοπού. Ότι τα σημεία εκείνα παριστάων όρη χιονοσκεπή, δέν είνε άπίθανον. Έν τούτοις όμως, αν οι γείτονες ήμών εκείνοι ήθελον να μάς άπειθύνωσι σημεία προς συνεννόησιν, δέν θά ήδύναντο καλήτερον να πράξωσι τούτο ή σχεδιάζοντα ται αυτά σχήματα, οία βλέπομεν τώρα επί του πλανήτου αυτών. Η φαντασία είναι τολμηρά, τó όμολογώ· οι κώνωπες εκείνοι του ουρανού δέν φροντίζουν βεβαίως περί ήμών περισσότερον ή όσον ήμεις φροντίζομεν περί αυτών· άλλ' επί τέλους, αν έφρόντιζον, δέν θά ήδύναντο κατ' άλλον τρόπον να ενεργήσωσιν όπως έλθωσιν εις συνεννόησιν προς ήμάς.

Δι' ήμάς θά είνε πάντοτε δυσκολώτερον να πέμψωμεν εις τούς κατοίκους του Άρεως σημεία συνεννοήσεως ή να λάβωμεν παρ' αυτών ταιούτα, και τούτο ένεκα της θέσεως της γης έν τώ χώρῳ και των φάσεων αυτής· διότι τó νυκτερινόν ήμισφαίριον της γης είνε τετραμμένον προς τόν Άρην κατά τας καλητέρας εποχάς της προσεγγίσεως, ότε ό πλανήτης εκείνος παρουσιάζει προς ήμάς πλήρες τó φωτιζόμενον αυτού ήμισφαίριον.

Ημεις έντεθεν δυνάμεθα να διακρίνωμεν επί του Άρεως σχήματα, έχοντα τας διαστάσεις της Σικελίας. Πράγματι, δια των τελειοτέρων όπτικων εργαλείων δυνάμεθα να διακρίνωμεν ή φωτεινάς κηλίδας επί σκιερού εδάφους ή γραμμάς σκιεράς επί φωτεινού εδάφους έχούσας πραγματικόν εύρος 68 χιλιομέτρων. Διακρίνομεν ωσαύτως σχήματα των όπείων ή έκτασις δέν υπερβαίνει την της Ίσλανδίας, της Σικελίας, της Ίταλίας, του Άδριατικού πελάγους, της έρυθράς θαλάσσης κτλ.

Ότε ό άστρονόμος Asaph Hall από του άστεροσκοπείου της Βασιγκτάνος ανέκαλύψε τούς δορυφόρους του Άρεως και έμέτρησεν έφ' όσον ήτο δυνατόν την άκρην

αυτών σμικρότητα, ήτις αντιστοιχεί προς την διάμετρον της πόλεως των Παρισίων και δέν υπερβαίνει τα τρία ή τέσσαρα δευτερόλεπτα της μοίρας, έκαμεν ό ίδιος ύπαιγιμόν τινα περί του σχεδίου, όπερ άνεφέρομεν ανωτέρω, ήτοι της συγκοινωνίας ήμών μετά της σελήνης δια γεωμετρικών σχημάτων· έπέβαινε δέ τόν λόγον με τας λέξεις: «It is by no means a chimerical project.»

Αν λοιπόν οι κάτοικοι του Άρεως δύνανται να μάς παρατηρήσι δια μεθόδων πορίζουσών άποτελέσματα ανάλογα προς τα ήμέτερα, θά ήτο ανάγκη να χαράζωμεν δια του ηλεκτρικού φωτός γεωμετρικά σχήματα άρκούντων μεγάλης έκτάσεως.

Δέν θά ήτο πολύ δύσκολος ή δοκιμή. Θα έχρειάζετο βεβαίως να ρίψωμεν όλίγα τινά εκατομύρια εις την θάλασσαν — αντί να τα ρίψωμεν εις τούς στρατώνας. Τα έδνη της Εύρώπης ήδύναντο να συνεννοηθώσι δια μίαν ταιούτην άπόπειραν. Άλλά τó αποτέλεσμα, όπερ ήδυνάμεθα να προσδοκώμεν έκ της δοκιμής ταύτης, όσονδήποτε μέγα και ύψηλόν είνε αυτό καθ' έαυτό, είνε όμως τούτο προβληματώδες και τούσαυτα θά περνεβάλλον προσκόμματα αι θλιβεραί συνθήκαι της ίδιας ήμών άτμοσφαιρας (επί του Άρεως έπικρατεί σχεδόν πάντοτε άραιός καιρός), ώστε θά ήτο σχεδόν φαντασιοπληξία να εισέλθωμεν εις όδόν, υπόθεν δέν φαίνεται προσεχής ή διεξοδος. Μία ταιούτη άπόπειρα θά ήτο ό,τι κατά τόν δέκατον έβδομον αιώνα έκαλείτο «φιλοσοφική διασκέδασις», αλλά σήμεραν ό βίος παρέρχεται άγαν ταχύς και δέν έχομεν πλέον καιρόν να επιχειρώμεν την λύσιν αυτών προβλημάτων.

Δέν πρέπει όμως να λησμονώμεν ότι, έν τη ιστορία της προόδου, τó άπραγματοποίητον της χθές είνε πραγματικότης της αύριον. (Έπειτα τó τέλος.)

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕΤ' ΑΛΛΗΛΩΝ.

Μυθιστόρημα υπό Έρμάννον Χάιτσεργ.

(Συνέχεια.)

Τούτο συνέβαινε και ένταυθα· ή έλλειψ και ή πίστις έφαινοντο πάλιν έπαναφερόσαι την άρμονίαν των καρδιών και των ψυχών. Και όμως τας φωτεινάς ταύτας άφρας έπηκολούθησαν άλλαι σκοτειναί, και σκοτεινότεραι ή άλλοτέ ποτε.

Την έσπέραν — ό Καϊύ είχε κάμη ένα περίπατον εις τούς άγροδς με τόν επιστάτην του, βραδύτερον δέ έπαιξε μετ' αυτού ζατρίκιον και τέλος έπεσκέφθη τούς σταύλους των ίππων — ή Κλεμεντίνα Ίουλια κατά τó φαγητόν έφερε την ύμλιάν εις τó ζήτημα περί του Βόμοτσοφ, του δέ Καϊύ διεκφεύγοντος τας έρωτήσεις αυτής, άνέφερε και την έπίσκεψιν του γέροντος άγγειοπλάστου.

«Ένας εργάτης, ό τσουκαλάς Σριτ από τó Blumenberg, ήλθε σήμεραν πρωί έδώ, Καϊύ, και με παρεκάλεσε να μεσιτεύσω, όπως λάβη όλα τα χρήματα όπου του χρωσται ό Βόμοτσοφ» — ήρξατο λέγουσα ή Κλεμεντίνα Ίουλια. «Ότε δέ με μεγάλην μου έκπληξιν δέν ήρώτησα τί έπερβαίνω — τί έπερβαίνεις εσύ εις αυτήν την ύπόθεσιν, μου άπήντησεν, ότι είδες μίαν έπιστολήν ιδικήν σου εις τας χείρας του έμπόρου Σολομάν, εις την όποιαν σύ —»

«Και τα λοιπά, και τα λοιπά! Μάλιστα, μάλιστα —» ειπεν ό Καϊύ γελών και απέδηκεν έκ των γονάτων του έν βιβλίον, τó όποσον μόλις είχεν άρπάσθ. «Θέλω να λυτρώσω αυτών τόν πτωχόν άνδρωπον και να πληρώσω τα χρέη του. Έπειτα δέ, αυτό τó φθινόπωρον, θά τόν βάλω να κατοικήσθ εις τόν αύρον της επαύλειος, και θά τόν κάμω να γείνη ένας καλός πολίτης.»

«Εις τόν αύρον να κατοικήσθ; Και σκοπέεις πραγματικώς,

έπει' από τόσες ζημιές, να βοηθήσθ αυτών τόν παληάδρωπο, τόν άπατεώνα, με μεγάλη ποσά;»

«Ίουλια, σε παρακαλώ να μεριάξθ τας έκφράσεις σου,» άπήντησεν ό Καϊύ βραχέως και άποτόμως, και άποβάλλων ταχύτατα την εδθυμον διάδασίν του, ήρπασε πάλιν τó βιβλίον και προσήλωσεν εις αυτό τα βλέμματά του.

«Καϊύ!» έκρόφωρεν ή Κλεμεντίνα Ίουλια παρακλητικώς και έπλησίασε προς τόν άνδρα της. «Δέν ειμπαρώ λοιπόν πλέον να ειπώ τίποτε, χωρίς να θυμάνθ, μάλιστα δέ και να έπιτίθωσαι εναντίον μου; Και ήμουν τόσον εδτυχής σήμερα!»

«Ειμπαρείς γά είσαι πάντοτε εδτυχής, όταν έχθς κάτι τι και δια τόν πλησίον σου. Ποίας έκφράσεις μεταχειρίζοσαι! Ό Βόμοτσοφ ήτον άσκεπτος, έλαφρός, πολύ έλαφρόνους, αλλά κακός άνδρωπος δέν είνε, όπως τόν έχαρακτήρισες.»

«Και δέν είνε άπάτη, να παίρνθ τούς κόπους και τας οικονομίας ενός πτωχού εργάτου, χωρίς να έχθ την παραμικράν έλπίδα ότι θά τα πληρώσθ — να τού διδθ τόσας ύποσχέσεις, ότι θά τού πληρώσθ μεγάλους τόκους, κ' έπειτα να γείνεται άφαντος; Νομίζω ότι αυτό μόνον τó παράδειγμα άρκει.»

«Κρίνεις τα πράγματα όπως σου φαίνονται, όχι όπως είναι. Μάθε πρώτα τόν πραγματικόν βίον και τας ανάγκας του κόσμου, και τότε θά κρίνθς έπιεικέστερον.»

«Θά έπροτιμούσα ν' άποθάω της πείνας, παρά να πράξω ται-

Η ΥΔΡΟΦΟΡΟΣ. Εικόν κατά την έλαιογραφίαν του Α. Ε. Paoletti.

αυτάς πράξεις. Ούτε καν θα μου ήρχετο εις τόν νούν να πράξω τοιούτον τι.»

«Καλά! 'Αλλά κάθε πλάσμα εις αυτόν τόν κόσμον έχει την ιδιορρυθμίαν του. 'Υπάρχουν ελάφια, περιστέρια, μύρμηκες, λέοντες, δακρυδία και άλλα. Και οὕτω καὶ ἐξῆς. Κάθε πλάσμα έχει μίαν ιδιαίτεράν φυσιογνωμίαν, και ἔτσι και ὁ Βόρωστωφ έχει τήν ἰδικήν του, με πάντοτε εἰδούς ἀδυναμίας, τὰς ὁποίας δὲν ὑπερασπίζω μὲν ἀλλ' ἐννοῶ καὶ αἰσθάνομαι πληρέστερα, και διὰ τοῦτο κρῖνω με περισσότερὰν ἐπιείκειαν. 'Αλλ' ἔτσι! 'Ακριβῶς ἀπὸ αὐτῆν τήν κατάστασιν θέλω νὰ τὸν ἀκαλλάξω, και διὰ τοῦτο προσπαθῶ νὰ συμβιβασθῶ με τοὺς πιστώτας του διὰ νὰ τὸν κάρω καλῆτερον ἄνθρωπον, και, καθὼς σοὺ εἶπα, θὰ διευθετησῶ τὰ δωμάτια τοῦ πύργου διὰ κατοικίαν του. 'Ο λόγος τῆς τιμῆς του, τὸν ὅποιον μοῦ ἔδωκε, μοῦ ἐγγυάται ὅτι δὲν θὰ κάμῃ πλέον χρέη και θὰ ἀρχίσῃ ἄλλην, νέαν ζωὴν.»

«Μπα! 'Ο Βόρωστωφ και λόγος τιμῆς!» ἐπέφερε μετὰ χλευσῆς ἡ Κλεμεντίνα 'Ιουλιὰ. «'Αν σοὺ ἔδωκε τὸν λόγον τῆς τιμῆς του, σοὺ ἔδωκε λιγώτερον παρὰ τίποτε. Πόσες φορές θὰ τὸν ἔδωκε αὐτὸν τὸν λόγον, και ποτὲ δὲν τὸν κράτησε!»

«Πόσας ἀποδείξεις ἔχεις διὰ τὸν φοβερὸν αὐτὸν ἰσχυρισμὸν σου;» ἐφώνησεν ὁ Καῖϋ μετὰ φοβεράς ἀνανακτήσεως. «Στάπα! 'Σὲ διατάσσω!»

«'Οχι! δὲν σιωπῶ, δὲν μπορῶ νὰ μὲνῶ βουβῆ, δταν βλέπω τοὺς ἄλλους νὰ ἐπιμαρτυροῦνται τὴν ματαιότητά σου και νὰ σὲ κολακεύουν διὰ τὸ συμφέρον των και νὰ σὲ ἀδύουν εἰς πράξεις, τὰς ὁποίας μὲ κανένα λόγον δὲν ἐπιφέρει διὰ δικαιολογήσας.»

Εἰμπορῶ νὰ δικαιολογήσω ὅλας μου τὰς πράξεις, ἀλλὰ δὲν ἔχω νὰ δώσω λόγον εἰς κανένα, παρὰ μόνον εἰς τὸν ἑαυτὸν μου.» «Δὲν εἶν' ἔτσι! κ' ἐγὼ ἔχω τὸ δικαίωμα ν' ἀπαυῶ λόγον εἰς τὰς ἀποδείξεις μας. Τὰ παθιά ἔχουν δικαίωματα —»

«Εἰς τὰ παθιά μου δίνω καλὴν ἀνατροφήν, εἰς τὰ θηλυκά δὲ και προικὰ ἀνάλογον πρὸς τὴν κοινωνικὴν μου θέσιν. Τὸ ἀγόρι, δταν ἀξιώθῃ εἰμπορεῖ νὰ δοκιμάσῃ τὴν τέχνην του, ὡπως και ἐγὼ ἔδοκιμασα τὴν ἰδικήν μου. 'Απὸ τὸν πατέρα μου δὲν ἔλαβα σχεδὸν λεπτὸ, ἀλλ' ἀπέριπτα τοὺς ἀνοήτους τίτλους τῆς εὐγενείας, ἐργασθῆν, ἐκέρδησα και ἐπέβησα εἰς τὸν κόσμον τὴν θέσιν ὅποιαν κατέχω.»

«'Η ὁμιλία αὐτὴ τοῦ Καῖϋ ἔφερε τὴν Κλεμεντίναν εἰς μεγάλην ἀγαίακτριαν.

«'Ετσι; Ἐβρίσκεις λοιπὸν ὅτι εἶνε ἱερώτερον καθῆκον νὰ διδῆς τὰ χρήματά σου εἰς ἀνθρώπους φυγοπόνους, ἀσυνειδήτους, μεθυστοὺς και χαμένους, παρὰ εἰς τὰ τέκνα σου;»

«Περί τίνος ὁμιλεῖς;»

Τὸ βλέμμα τοῦ Καῖϋ ἦτο φοβερὸν, ἡ φωνὴ του ἔτρεπε, τὸ στήθος του ἐκυμαίνετο και αἱ χεῖρές του ἐκλείοντο και συνασπαιροῦντο σπασμικῶς ἐν τῇ ὀργῇ ἥτις τὸν ἐκυρίασε.

«'Αχ, πρὸς τί αἱ ἐρωτήσεις! — Θέλω μάλιστα ἕναν τέτοιον ἄνθρωπον σὺν τὸν Βόρωστωφ, νὰ τὸν παραστήσῃς ἐς τὰ ὄμματα τοῦ κόσμου ὡς μέλος τῆς οἰκογενείας μας, νὰ τὸν κάμῃς σύντροφόν μας. 'Όταν συλλογίζομαι ὅτι αὐτὸ τὸ κακὸ ὅποιον ἐκεῖνος, ἀπὸς ὁ ψεύστης, ὁ αἰωνίως μεθυμένος ἄνθρωπος θὰ εἶνε κατὰ μέρος ἐμπρὸς μου, ἐμπρὸς τὰ μάτια μου, νομίζω — θὰ —»

«'Αἱ λοιπὸν; ἐμπρὸς . . .» ἀπήντησεν ὁ Καῖϋ ἀνορθώσας.

«Τότες ἐγὼ φεύγω και κἀθίσε μόνος 'ς τὸ Δρόννιγχαφ νὰ κἀνῃς δτι θέλεις.»

«'Ο Καῖϋ ἦτο ἔτοιμος νὰ προφέρῃ τὴν φοβεράν λέξιν, ἥτις ἴσως θὰ τὸν ἐχώριζεν ἀπ' αὐτῆς διὰ παντός. 'Αλλ' ἐκρατήθη . . .»

«'Ο Βόρωστωφ θὰ ἐλθῇ και σὺ θὰ τὸν δευχοδηγῆς ἀπάντησεν με ἀκλόνητον και πᾶσαν ἀντίρρησην ἀποκόπτον ἕως. «'Ο φόβος σου, ὅτι θὰ τὸν ἔχῃς ἐμπρὸς τὰ μάτια σου κατὰ μέρος, εἶνε ψευδής. Τὰ πάντα θὰ μείνωσιν ὡπως πρότερον. 'Αλλὰ τὸν λόγον μου, θὰ τὸν κρατήσω. Και δὲν τὸν ἔδωκα, διότι ἐκολάκευσαν τὴν ματαιότητά μου, οὐτε ἀπερισκεπτός, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς περισκέψεως. 'Εκτιμῶ τὰ καλά τοῦ Βόρωστωφ: ἀγαπῶ τὸν χαρακτήρα του' πλην τοῦτου εἶνε ἐπὶ τέλους συγγενής και τὸν σβῶω ἐκ τῆς δυστυχίας και τῆς ἀδελότητος. Κἀμῶν λοιπὸν καλὸν ἔργον.»

«'Υπάρχουν δυστυχέστεροι ἄνθρωποι, ἀξιοὶ ἀνομιθείας. Πόσοι ἐργάζονται τιμῶς και ἐπιμελοῦνται λιποκτονίαν —»

«Βεβαίως. 'Αλλὰ δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ βοηθήσῃ ὅλον τὸν κόσμον. Διὰ τοῦτο οἱ ἄνθρωποι φροντίζουν εἰς τὰ πλησιέστερα πρόσωπα νὰ ἐλαφρύνουν τὴν δυστυχίαν, και ἐκτελοῦν τὰ παραγγέλματα ἀληθινῆς θρησκείας —»

«'Νὰ ἐλαφρύνῃς τὴν δυστυχίαν τοῦ Βόρωστωφ; αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος κἀθῆται και διανοκτερεθεῖ εἰς τὰ οἰνωπαλεῖα πίνων καμπανίτην; 'Ο πόσον μισῶ, πόσον ἀπεχθάνομαι αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον!»

«'Ναί, πάν ὅτι δὲν σοὺ ὁμοιάζει, πάν ὅτι δὲν ἀφορᾷ τὰ τέκνα σου, σοὺ εἶνε ἐντελὴς ἀδιάφορον, και πάντοτε μισεῖς και ἀπεχθάνεσαι πᾶν πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ζητεῖ τὴν βοήθειάν σου. — 'Εγὼ θύμω —» ἐξηκολούθησεν ὁ Καῖϋ και ἡ φωνὴ του και οἱ λόγοι του ἔπιπτον ὡς βαρέα κτυπήματα σφύρας — «θεωρῶ αὐτὴν τὴν συμπεριφορὰν ἀξιοκαταρίτων και — πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ σοὺ τὸ εἶπῶ καθαρὰ — ἀνυπόφορον πλέον, ἐντελὴς ἀνυπόφορον.»

«'Και εἰς ἐμὲ εἶνε ἀνυπόφορος ὁ δεσποτισμὸς σου, αἱ ἰδιοτροπία σου και αἱ καθημεριναὶ σου ἐπιπλήξεις!» ἐφώνησεν ἡ Κλεμεντίνα 'Ιουλιὰ, εἰς τὸν ὕπατον βαθμὸν ἐξαρρημένην.

«Τότε λοιπὸν φεύγα!» — 'Ο Καῖϋ ἐπέφερε τὴν φοβεράν λέξιν. Αἱ τρεῖς αὐταὶ λέξεις ἐξῆλθον ὡς φλόγες ἐκ τοῦ στόματός του, και ὁ ποὺς αὐτοῦ ἐκτύπησε τὸ πάτωμα μετὰ τρυφῆς σφοδρότητος ὡστε τὰ ἐπιπέλα και οἱ λαμπτήρες ἔτρεμον.

«Πὲς το ἀκόμη μιὰ φορά!» ἐψήθησεν ἡ γυνὴ ἀσθμαίνουσα, κάταχρος και πελιδνῆ, με φλογώδεις ὀφθαλμοὺς και τρέμουσα κατὰ ὅλα τῆς τὰ μέλη. 'Υπὸ τὸν στήθος αὐτοῦ ἐκτύπη ἡ καρδιά τῆς, τὸ αἶμά τῆς ἀνάρησε πρὸς τοὺς κροτάφους, και ἂν ἀκόμη ἤθευρεν δτι τὴν σπυρμὴν αὐτῆν θὰ ἐφονεύετο προφύρουσα μίαν λέξιν, θὰ ῥιπίε.

«Καλὰ λοιπὸν τὸ ξαναλέω μιὰ φορά ἀκόμη, και μάλιστα μιὰ φορά γιὰ πάντα. Πήγαίνε. Χωρίζομεθα. 'Ετσι, Κλεμεντίνα 'Ιουλιὰ! τῶρα ἔχεις δτι ἠθέλεις, και εἶδε νὰ μὴ μετανόησῃς.» ἔειπεν ὁ Καῖϋ και ἐξῆλθεν ὀργητικῶς ἐκ τοῦ δωματίου.

Ἐκελθόντος τοῦ Καῖϋ ἡ Κλεμεντίνα 'Ιουλιὰ ἤρχισε νὰ διαμετρῆ τὸ δωματίον με μεγάλα βήματα, ἔχουσα τὴν ὄψιν παραμορφωμένην και διεστραμμένην ὑπ' ἀκατασχέτου ὀργῆς. 'Ἦτο τοσοῦτον ἐξηγρημένῃ ὡστε ἐρόμαζεν ἰδοῦσα τὴν ἰδίαν τῆς ὄψιν ἐν τῷ κατόπτρῳ.

Ἦτο κάταχρος, σχεδὸν πελιδνῆ ὡς νεκρά, εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς φλογισμένους, ὡς εἰ πολλὰς νύκτας διελθούσα αἴψως και ὑπὸ πυροῦ τοῦ κατατρυχόμενῃ τὸ πρόσωπόν τῆς ἐδεικνυεν ἐκφρασίν τινα, ὡς ἂν εἰ ὀργὴ και μῖσος εἶχον ἀνεξίτηλος ἐν αὐτῷ ἐγχαρᾶσθῃ. 'Αλλ' ὡσφ σφοδρότερα ἦγον ἡ φλόξ τοσοῦτα ταχύτερον ἤρχισε νὰ σβέννυνται. Ἐδῶδες ἀφοῦ ἐλώφασεν ἡ τρικυμία ἐν τῇ ψυχῇ τῆς ἡ Κλεμεντίνα 'Ιουλιὰ ἀνεγνώρισεν ἀμέσως τὸ φρικώδες τῆς συμβάσεως βήξεως. 'Ἦδη ἠκρόατο και τὸν ἐλάχιστον θόρυβον ὅστις ἤρχετο ἐξωθεν. Τοιαύτην ἐντύπωσιν ἐνεποίησαν αὐτῇ οἱ λόγοι τοῦ Καῖϋ, τοσοῦτον ἀμετάκλητον και στερεάν ἐθεώρει τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ, ὡστε τῇ ἐφάνη ἀπηνῆς δὲ ἦτο ξενὴ ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ, ἐν ἣ πρὸ μικροῦ ἐδέσποζε, και δτι οὐδὲν δικαίωμα εἶχε πλέον νὰ διδῇ διατάξεις. Τῇ ἐφαινότο ὅλα τὰ περιστοιχίζοντα αὐτὴν ἀντικείμενα ὡς ξένα, ὡς ἂν εἰ τὰ ἔβλεπε τῶρα κατὰ πρώτην φοράν. 'Ἦσθάνετο ἑαυτὴν ἐρημον και ἐγκαταλειπμένην, συναίσθημα φοβεράς στενοχωρίας ἐπέβη και συνέφυγε τὴν καρδίαν τῆς, και φόβος ἀόριστος ἐκυρίασε τὴν ψυχὴν τῆς, — φόβος ἀγνώστου, ὁλονὲν πλησιάζοντος, ἐπικειμένου κινδύνου. Παρήλθε πολλὸς καιρὸς μέχρις οὐ ἠδυνήθη νὰ σκεφθῇ με καθάρματα πνεύματος πρὸς τοῦ πρακτέου, ἂν και συνέτεινε πρὸς τοῦτο ὅπως τὰς διανοητικὰς αὐτῆς δυνάμεις.

Ἐπὶ τέλους ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ Καῖϋ. 'Ἦ πρὸς τὴν ἐξωπλατείαν τετραμμένη θύρα ἦτο ἀνοικτῆ. 'Ἦκουσε τὸ ταχὺ βῆμα ἐνὸς ἴπου και μετ' ὀλίγον εἶδε τὸν ἄνδρα τῆς ἐξερχόμενον εἰς τὴν πρὸ τῆς ἐπαύλειος μικρὰν πλατείαν. 'Ο Καῖϋ ἐπλησίασε πρὸς τὸν ἴπουν του, κορβόνων τὰ χειρὸκτία του, ἐθώπευσε τὸν λαμπὸν τοῦ ζώου και ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ ἐπιπίου. Τὰ πέταλα τοῦ καλπάζοντος ἴπου ἐροῦόμενα ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου ἀντήχουν σφοδρῶς διὰ τῆς αἰλῆς, ἥδη δὲ τὸ ἔσπερινὸν κνέφας ἀφῆσεν τὴν εἰκόνα τοῦ ἴπυος ἀπὸ τῶν βλέμματων τῆς Κλεμεντίνας 'Ιουλιὰς. Και ὅμως ἡ εἰκὼν αὐτῆ ἐφάνη ἀπηνῆς εἰς τὰ ὄμματα τῆς ὡς ὄψασις, οὐχὶ ὡς τι πραγματικὸν και ψηλαφῆτόν, ἀλλ' ὡς παροδικὸν φαινόμενον, ὡς ξένον, μὴ ἀνήκον οὐτε εἰς αὐτὴν οὐτε εἰς τὴν ἑαυτὴν. — Μήπως εἰ αὐτὰ ἴσαν ὄνειρον; 'Ἦ γυνὴ κατέπεσεν ὡσεὶ λιποθύμος εἰς μίαν πολυδρῶναν και ἀκράτητα ἔρρυσαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς τὰ δάκρυα. 'Ἦως πρώτην φοράν ἀπὸ τῆς παιδικῆς αὐτῆς ἡλικίας ἐκλαυσε κικρῶς και ἐν τῇ ἀδελότητι τοῦ βίου ἡσθάνθη και αὐτῇ ἥδη τὰς φοβεράς ὁδύνας ἀνθρώπου ἐρήμου και ἐγκαταλειπμένου, φανάζοντος βοήθειαν, ζητούντος παρηγορίαν και ἴκτον.

«'Ότε, μετὰ κόπου ἐγερθείσας, διεβῆ τὸν διάδρομον ὡς εἰσελθῆ εἰς τὸ δωματίον τοῦ Καῖϋ, πρὸς δ ἀκαταγινώστως εἰλκετο, ἐδάμιασε

και ἐξεπλάγη ἰδοῦσα τὸν ὑπερῆτον ὀκλοκινόμενον, ὡς συνήθως, ἐνώπιόν τῆς μετὰ σεβασμοῦ, και μετ' εὐπειθοῦς προθυμίας σπεύσαντα ν' ἀνάβῃ τοὺς λαμπτήρας ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ κόμητος, κατὰ τὴν διαταγὴν τῆς. 'Ἦτο λοιπὸν ἀκόμη οἰκοδόμοισινα ἐν Δρόννιγχαφ ἡ ὑπηρεσία δὲν ἤθευρον λοιπὸν τίποτε ἀκόμη ἐκ τῶν συμβάντων!

Ἐξελθόντος πάλιν τοῦ ὑπηρετοῦ, ἡ Κλεμεντίνα 'Ιουλιὰ ἐπέφυγε εἰς μίαν γωνίαν τοῦ σοφᾶ και ἀνελογίσθη αἰδῆς ἐν τῷ δωματίῳ τοῦτα πάντα τὰ διατρέξαντα.

'Αν ἤρχετο τῶρα πάλιν ὁ Καῖϋ εἰς τὸ δωματίον! Δὲν θὰ τὴν ἔδωκεν ἄρα ὑπερηφάνως ἐντέθεν; δὲν θὰ τὴν ἠρώτα με ἕως ἀλαζονικόν, τί ζητεῖ ἐδῶ;

Και ἐν τούτῳ τῷ δωματίῳ ἐφάνησεν αὐτῇ ἐπ' ἴσῃς ὅλα τὰ ἀντικείμενα ξένα και σχεδὸν πρωτοφανῆ, ὡς ἂν εἰ μέχρι τοῦδε καθόλου δὲν εἶχεν ἀναγνωρίσῃ τὴν φαιρότητα και τὴν ἀξίαν αὐτῶν. Κατέλαβεν αὐτὴν τὸ αὐτὸ ἐκεῖνο συναίσθημα, ὅσπερ ἡσθάνετο κατὰ τὰ ταξιδία τῆς ὡσάκις ἐθεώρει τὴν κατοικίαν μεγάλου τινὸς ἀνδρὸς τεθνεώτος. 'Ὁς ξενὴ παρετήρει ἥδη τὰ πάντα πῆρξ' αὐτῆς; ὁ Καῖϋ, τὸ κτήμα αὐτοῦ ἀνετος ἄνετος βίος και ἡ θέσις αὐτῆς ὡς οἰκοδομοῖνης, — πάντα ταῦτα ἐφαινότο αὐτῇ ὡς μὴ ἐπιτευχθέντα εἰσέτι και συγχρόνως ὡς ἀνέφικτα.

Τὶ ἐφώνησεν εἰς αὐτὴν ὁ Καῖϋ; «Πόλὸ καλά! Σοὺ τὸ ξαναλέγω, και μάλιστα διὰ πρώτην και τελευταίαν φοράν: πήγαίνε! Χωρίζομεθα! 'Ετσι Κλεμεντίνα 'Ιουλιὰ. Τῶρα ἔχεις, δει ἠθέλεις, εἶδε νὰ μὴ μετανόησῃς ποτέ. — Πήγαίνε!» δηλαδὴ τῇ ἔλεγε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Δρόννιγχαφ. 'Εσκόπει λοιπὸν ὁ Καῖϋ νὰ τῇ παράσῃ ὅπου δῆποτε ἀλλοτρεῶς κατοικίαν τινά! Χωρίζομεθα! Και εἶδε νὰ μὴ τὸ μετανόησῃ ποτέ. — Ἄδύτος ὁ τελευταῖος λόγος ἐφαίνετο ἡπιώτερος, μᾶλλον διαλλακτικὸς! ὑπεδήλου τρόπον τινά, δτι μία αἰτία συγγνώμης ἠδύνατο ἴσως νὰ εἰσακουσθῇ!

'Ἦ Κλεμεντίνα 'Ιουλιὰ ἐβασάνιζε τὸν νούν τῆς με διαφόρους συλλογισμοὺς και σκέψεις και ὅμως δὲν ἤρχετο εἰς κανὲν ἀποτέλεσμα. 'Ἦ μία σκέψις ἐξεδίακε τὴν ἄλλην ἐκ τοῦ νοῦ τῆς. 'Ἦτο δυνατόν ἴσως τὰ πάντα νὰ ἐπανορθωθῶσιν ἐπὶ τέλους; 'Οχι! Ἄδύνατον — Δὲν θὰ ἠδύνατο ποτὲ αὐτὴ νὰ προσέτρι τὴν πρώτην λέξιν πρὸς συνδιαλλαγὴν, ἀλλὰ και ἐκεῖνος δὲν θὰ τὸ ἐπατετο ποτέ. 'Ἦτο λοιπὸν βέβαιος ὁ χωρισμὸς, ἀδύνατος ἡ πρόληψις του. 'Αλλ' ἂν ἐπὶ τέλους αὐτῇ ἐνέδιδε, — ἂν ἐξῆτι συγγνώμην; ἡσθάνετο δτι ὁ λόγος τοῦ Καῖϋ δὲν ἐξῆλθε μόνον ἐκ τῆς στιγμιαίας ὀργῆς, ἀλλ' ἦτο γέννημα προμελετημένου σχεδίου. ὁ Καῖϋ ἀπὸ πολλοῦ ἐσκέπτετο περὶ τοῦ χωρισμοῦ, ἐξῆτι δὲ μίαν μόνον ἀφορμὴν διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιόν του.

Και τίς ἦτο ἡ αἰτία ὅλου αὐτοῦ τοῦ κακοῦ; αὐτὸ τὸ κορίτσι αὐτῇ ἡ Καρμυλία. 'Ἐξ αἰτίας αὐτῆς ἐπῆλθε μεταξὺ των ἡ πρώτη ἔρις, ἡ πρώτη διχόνοια και ἀποξένωσις, ἐξ αἰτίας αὐτῆς ὁ Καῖϋ ἀπέσεισεν ἀπ' ἑαυτοῦ τὴν ἐπαρροίην τῆς; αὐτὸ τὸ κορίτσι ἐπροξένησεν αὐτῇ τὴν ἀφόρητον κατὰστασιν μεταξὺ τῶν συζύγων, αὐτὸ ἐψύχρανε και ἀπέσεισεν τὰς καρδίας των.

Τὶ ἐμελλον τῶρα νὰ γίνωσι τὰ τέκνα τῆς; 'Αχ! τὰ τέκνα — τὰ τέκνα! Τῶρα πλέον ὅλαι αἱ ἐλπίδες ἐκείναι ἐτάφησαν διὰ μιᾶς! 'Αν ὁ Καῖϋ προφίξεν ἥδη δι' αὐτὰ μετρίαν τινὰ κληρονομίαν, ἡ Κλεμεντίνα 'Ιουλιὰ θὰ ἡσθάνετο ἑαυτὴν εὐνοχῆ. 'Ἐβλεπεν, ἡσθάνετο ὁσμημέρα περισσότερον ὅτι ἡ πρὸς αὐτὰ τὰ παθία ἀγάπη τοῦ Καῖϋ δὲν ἦτο πλήρης, δὲν ἦτο τελεία. 'Ἐπαύειν ἄρα αὐτῇ ἡ ἰδία; ἦτο τοῦτο ἀποτέλεσμα τῆς ἰδίας αὐτῆς μεροληψίας; μετέβαιναν δὴ ἡ ἀγάπη τοῦ Καῖϋ εἰς τὸ πρῶτον παιδίον, τὸ κοράσιον, διότι τοῦτο δὲν ἐροῖσε καμμίαν ἀγάπην παρὰ τῆς μητρῆς; 'Ἦως — ἀλλ' οἷα δῆποτε ἦτο ἡ αἰτία, τὸ πρᾶγμα ἦτο βέβαιον! 'Ο Καῖϋ δὲν ἀνεγνώριζε καμμίαν ὑποχρέωσιν νὰ φροντίσῃ ἰδιαίτερος διὰ τὸν νιόν του! δὲν ἐδῆλωσεν ὅτι ὁ νιὸς του ἠδύνατο νὰ κερδίξῃ τὸν ἄρτον του, ὡπως αὐτοῦ ὁ ἰδιος;

Καὶ ὁ γέρον, ὁ πατήρ τῆς και ἡ μήτηρ τῆς και ἡ Μερτσέδες; 'Ἦ Μερτσέδες; — Ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς τελευταίας ταῦτης ἡ πνοὴ τῆς ἔπαυσε πρὸς στιγμήν. 'Ἐκ τῆς ζηλοτυπίας ἀνεργησθῆ εἰς νέου ὁ φθόνος και ἐξ ἀμφοτέρων φλογερώτερα δὴνα περιούσια — χρημάτων!

Τῶρα ἐπεθύμη ἡ Κλεμεντίνα 'Ιουλιὰ, μετ' ὄλην τὴν συνήθη ἀδιατρεψίαν και ἰσχυρογνώμοσιν τῆς, νὰ γονυπετίσῃ εἰ δυνατόν πρὸ τῶν ποδῶν του, νὰ περιστοχθῇ τὰ γόνατά του και νὰ τὸν κατικετεύσῃ νὰ λησμονήσῃ πάντα τὰ διατρέξαντα! Ἐέρρει ἡ ὀργὴ εἰ πρᾶττει; ἦτο ἀράγε τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐριδος τόσοσ σπουδαῖον ὡστε νὰ ληφθῶσι τοιαῦτα ἀποφάσεις;! Καῖϋ, σὲ παρακαλῶ, δὲν

ἔχω κ' ἐγὼ ὀλίγον τι δικαίον; δὲν πρέπει νὰ διακρίνῃ τις τοὺς ἀξίους ἀνθρώπους ἀπὸ τοὺς ἀναξίους, τοὺς καλοὺς ἀπὸ τοὺς κακοὺς; 'Ο ἰδικὸς σου βίος δὲν ἦτο ὅλος ἐνέργεια και φιλοπονή; δὲν ἐθεώρεις τὴν τιμιότητα και τὴν εὐδότητα ὡς τὴν κοριωτέραν ἀρετὴν σου; Δὲν εἶσαι εὐσυνείδητος εἰς τὰ καθήκοντά σου, ἀμερπτος εἰς τὸν χαρακτήρα σου και ἐγκρατής εἰς ὅλα τὰ πράγματα; Πῶς εἰμπορεῖς λοιπὸν νὰ συμπαθῆς πρὸς αὐτὸν τὸν Βόρωστωφ; ἡ μῆψος αὐτοῦ ὁ ἀνθρώπος δὲν εἶνε φυγόπονος και ἀξιομίμπος; Νομίζεις πρᾶγματι ὅτι ἔχει τίμον χαρακτήρα; Εἶνε τακτικὸν πρᾶγμα, νὰ ἐξαπατᾷ τοὺς πτωχοὺς ἀνθρώπους, νὰ τοὺς παίρνῃ τὰ χρήματα, νὰ σαπαλᾷ ὅλον του τὸν καιρὸν εἰς τὰ καπηλεῖα και μετ' ὅλα ταῦτα νὰ ἔχῃ τὴν ἀλαζονείαν, δτι εἶνε ἐκλεκτός μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων; Και δὲν εἶμαι ἐγὼ ἀξία ἐκαίνοῦ, δτι ἀπεχθάνομαι τοιαῦτα ἐλαττώματα;

Τοιαῦτα ἔλεγε κατὰ φαντασίαν ἡ Κλεμεντίνα 'Ιουλιὰ πρὸς τὸν Καῖϋ, ἀλλ' ἤκουεν ἐπ' ἴσῃς και τὴν ἀπάντησιν αὐτοῦ. 'Ἐβλεπεν αὐτὸν ἐνώπιόν τῆς με τὸ σοβαρὸν του βλέμμα και ἤκουε τὴν ἀπάντησιν του, προφερομένην με τὸ ἥρεμον ἐκεῖνο ἀλλὰ μηθεμίαν ἐναντίων δεχομένου ἕως.

Πάντα ὅσα πρότερον πολλὰκις εἶχεν ἀπάντησιν εἰς τὰς παρατηρήσεις τῆς, ἤχουν ἥδη ἐκ νέου εἰς τὰ ἄτά τῆς. 'Αλλὰ τὴν φοράν ταύτην ἤκουε και τι περισσότερον. «Βλέπεις τὸν κόρφος ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ δὲν βλέπεις τὴν δοκὸν ἐν τῷ ἰδίῳ σου ὀφθαλμῷ!»

Ναί, ἦτο ψυχρὰ δεσποτικὴ και ἰστοτελής. 'Ἐγίνωκε μόνον τὸν ἑαυτὸν τῆς εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, μόνον τὸ ἴδιόν τῆς συμπερὸν, και ἐλησμονεῖ πάντα τὰ ὄρια, ὡσάκις προσεβάλλετο ἡ ἀλαζονεία τῆς, ἡ ἰσχυρογνώμοσιν τῆς, ὁ ἐγωισμὸς τῆς. Δὲν ἐφέρθῃ πρὸς τὴν Καρμυλίαν ἀνηλεῆς και ἀσπλαγχνος, ὡς βάρβαρος και ἀγενὴς γυνὴ τῆς κατωτάτης τάξεως, ἥτις ἐν τῇ ἀποτυφλώσει τῆς λυσσαλέας ὀργῆς ἀφίρει τὴν χεῖρα και πληγώνει; Τὴν στιγμήν ταύτην ἡ Κλεμεντίνα 'Ιουλιὰ ἡσθάνθη βαθεῖαν μεταμέλειαν. Ἐφαντάσθη πάλιν ἑαυτὴν γονυπετῆ πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ ἀνδρὸς τῆς, καθυκετεύουσαν αὐτὸν και ἐξαιτουμένην συγγνώμην: «Συγχώρησέ με, Καῖϋ! 'Ἦ θέλησις μου ἦτο καλή, — Ναί, Καῖϋ, — ἀλλ' ἡ σὰρξ ἄσθενής. Συλλογίσου, ἔχεις και σὺ ἀδυναμίας. — Ἀπάντησέ μου. Σὲ προσκαλῶ ἐνώπιόν σου ὄψιστον δικαιοσύνη. Εἶπέ μοι: Δὲν ἀγαπᾷς τὴν ἀδελφὴν μου; Ἀπάντησε! Ναί ἡ ὄχι; Ναί! Και αὐτῇ ἡ ἀγάπη δὲν εἶνε ἀδύνητος; 'Οχι, εἶνε ἀνθρώπινη! Εἶνε λοιπὸν ἀνθρώπινον, εἶνε συγγνωστὸν αὐτὸ τὸ ὅποιον πρᾶττει; 'Οχι, ἀλλ' ἡ πλήρης πόδου καρδία μου εὖρσ παρ' αὐτῇ, δτι ἐστερεῖτο παρὰ σοῦ. 'Ἦ καρδία μου ἐπόθει εὐδότην, ἐκέρδησα και ἐπέβησα εἰς τὸν κόσμον τὴν θέσιν ὅποιαν κατέχω.»

«'Ἦ ὁμιλία αὐτῇ τοῦ Καῖϋ ἔφερε τὴν Κλεμεντίναν εἰς μεγάλην ἀγαίακτριαν.

«'Ετσι; Ἐβρίσκεις λοιπὸν ὅτι εἶνε ἱερώτερον καθῆκον νὰ διδῆς τὰ χρήματά σου εἰς ἀνθρώπους φυγοπόνους, ἀσυνειδήτους, μεθυστοὺς και χαμένους, παρὰ εἰς τὰ τέκνα σου;» «Περί τίνος ὁμιλεῖς;» Τὸ βλέμμα τοῦ Καῖϋ ἦτο φοβερὸν, ἡ φωνὴ του ἔτρεπε, τὸ στήθος του ἐκυμαίνετο και αἱ χεῖρές του ἐκλείοντο και συνασπαιροῦντο σπασμικῶς ἐν τῇ ὀργῇ ἥτις τὸν ἐκυρίασε. «'Αχ, πρὸς τί αἱ ἐρωτήσεις! — Θέλω μάλιστα ἕναν τέτοιον ἄνθρωπον σὺν τὸν Βόρωστωφ, νὰ τὸν παραστήσῃς ἐς τὰ ὄμματα τοῦ κόσμου ὡς μέλος τῆς οἰκογενείας μας, νὰ τὸν κάμῃς σύντροφόν μας. 'Όταν συλλογίζομαι ὅτι αὐτὸ τὸ κακὸ ὅποιον ἐκεῖνος, ἀπὸς ὁ ψεύστης, ὁ αἰωνίως μεθυμένος ἄνθρωπος θὰ εἶνε κατὰ μέρος ἐμπρὸς μου, ἐμπρὸς τὰ μάτια μου, νομίζω — θὰ —» «'Αἱ λοιπὸν; ἐμπρὸς . . .» ἀπήντησεν ὁ Καῖϋ ἀνορθώσας. «Τότες ἐγὼ φεύγω και κἀθίσε μόνος 'ς τὸ Δρόννιγχαφ νὰ κἀνῃς δτι θέλεις.»

«'Ο Καῖϋ ἦτο ἔτοιμος νὰ προφέρῃ τὴν φοβεράν λέξιν

Ἦκουσε τοὺς λόγους τούτους, φε ἂν εἰ πραγματικῶς ἐλέχθησαν ὑπὸ τοῦ Καῦ μετ' ἀναπάντη φωνήν, ἄλλα καὶ ὡς ἐν ὄνειρῳ συγχρόνως ἐνόμιζεν ὅτι πάντα ταῦτα εἶχον λαβεῖν ὡρᾶν πρότερον ποτε, δεῖ εἶχεν ἰδῆ ὅλας τού τὰς κινήσεις, εἶχεν ἀκοῆθαι ὅλας τού τὰς λέξεις ὡς ἂν εἰ καὶ πρότερον ποτε εἶχον ἐγερθῆ ἐν αὐτῇ ὁμοίᾳ αἰσθημάτων σκέψεις καὶ ἀποφάσεις.

Καὶ μετὰ τὰς σκέψεις ταύτας, αἰτίνες προήρχοντο ἐκ τοῦ εὐφυοῦς πνεύματος τῆς Κλεμεντίας Ἰουλίας, καὶ ἦσαν ὄρθαί, διότι δὲν ἀνυμνῶντο ἐν αὐταῖς τὴν στιγμὴν ταύτην τὰ πάθη τῆς ψυχῆς τῆς ἠδονήθη ἑαυτῆν ἀφῆνης ἀπαθῆ καὶ σχεδὸν ἀνακουφισθείσαν.

Ἐλάβεν ἓνα λύχνον καὶ ἀπεφάσεις ν' ἀποευρῆ εἰς τὸν κούτανά της. Ἄλλ' ἐνφ' ἀπήρχετο παρετήρησεν τὸ κλειδίον εἰς τὸ ἰδιωτικὸν γραφεῖον τοῦ Καῦ καὶ ἐσταμάτησε παραχθῆσα καὶ μεταβαλοῦσα ἀφῆνης τὴν ἀπόφασίν της. Θανασιὰ ἀσμπτικῶς — ἔσσαν θανασιὰ, ὡστε μὴ μὴ ἐτόλμα νὰ πιστεύσῃ εἰς τὰς ἀσθησεις της. Μάλιστα δέ, ἐκ τοῦ φόβου, μήπως δὲν προφθάσῃ νὰ ἐπαφελῆ τὴν ἀπροσοκίτητος παρουσιασθείσαν ταύτην εὐκαιρίαν, ὡς ἐκπληρώσῃ τὴν ἀπηγορευμένην ἐπιθυμίαν της καὶ κορέσῃ τὴν περιέργειάν της, ἐνόμισεν ἀφῆνης ὅτι ἤκουσε ποδοκροτήματα ἰσπου ἐν τῇ ἔξωθεν τῆς ἐπαύλειως πλατείᾳ, καὶ ἤρχισε νὰ ἀποδοῖται μετὰ συνταραμένης προσοχῆς.

Μήπως ὁ Καῦ ἐπατήρητο μετὰ σπουδῆς; μήπως ἀπεξήτησε τὸ κλειδίον τοῦ γραφείου του; μήπως ἤρξετο δι' αὐτό; Ὁ ὀφθαλμὸς της διηυδύνητο πρὸς τὸ φρολόγιον. Ἐτρόμαξε· εἶχον παρελθῆ ὧραι ὀλόκληροι. Ὁ δεικτὴς ἐβρίσκειτο πέραν τοῦ μεσονυκτίου.

Καὶ ἔξω ἐπεκράτει παντελής ἡσυχία. Μόνον ἡ ὑπερρεδισμένη φαντασία της ἐγέννησε βεβαίως τὴν ἀκουστικὴν ἐκείνην ἀπάτην. Ἀνέωξε τὴν θύραν καὶ μετὰ προφυλάξεως παρετήρησεν ἔξω. Ὁ ὑπὸ κλειδίον ἐκείνητος περιμένον ἐν τῷ προδύμῳ, ἐπὶ μεγάλης τιμῆς καθήκλας τοῦ παλαίου συρμού, καὶ εἶχεν ἀποκοιμηθῆ.

«Κονράδε, Κονράδε!» ἐφώνησεν αὐτῷ ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ. Ὁ ὄνειρὸς ἀνεκίνησε τὴν ἀνεκίνητον ἐντρομὸν καὶ συγκεκολλημένον. «Πηγαίνετε νὰ κοιμηθῆτε. Κλείσατε τὴν ἐξώθυραν — καὶ τὴν θύραν τοῦ ἔξωστου. —»

«Εἰς τὰς διαταγὰς σας! Ἄλλο τι, κυρία κόμισσα;»
«Τίποτε.»
«Καλὴ νύχτα!»
«Καλὴ νύχτα!»

Ὁ ὑπὸ κλειδίον ἀπῆλθεν, ἡ δὲ οἰκοδόμοισα, ἐνθυμηθεῖσα τὰ φῶτα καὶ τοὺς λαμπτήρας ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ, ἔσπευσε νὰ τὰ σβῆθῃ. Καὶ ἐνφ' τὰ ἐσβῆνεν, ἐδέσθη ὅμως τὴν οἰκονομικὴν ταύτην φροντίδα ἐντελῶς ἀδιάφορον καὶ περιττήν. — Πρὸς τί τάχα νὰ οἰκονομῇ, ἀφοῦ ἐκ τῆς οἰκονομίας δὲν προήρχετο πλέον καμία ἀφέλεια, δι' αὐτήν; Τὸ μερίδιον, ὅπερ δι' αὐτὴν ὑπέλειπετο, ἦτο ἤδη μετετρέφον, ὡς διὰ παντός. Βεβαίως! Ἄλλ' ἦτο πράγματι ἀλήθεια, ἡ μήπως τὰ ἐφανερώθη μόνον δι' αὐτά; Ὄχι. — ἦτο ἀλήθεια, πραγματικότης. Δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐλλείψ νέας συμπυκνώσεως! Καὶ διὰ τοῦτο ἀπετόντο ἡδὴ πράξεις, ἔργα.

«Ν' ἀφήσω τὴ λάμπα τοῦ κορριντόρου ἀναμμένη, κυρία κόμισσα;»
«Ναι! — Μήπως εἶπεν ὁ κύριος κόμης, τότε θὰ ἐπιστρέψῃ;»
«Ὄχι, κυρία κόμισσα!»
Καλά, πηγαίνετε νὰ κοιμηθῆτε!»

Ἀφοῦ ὁ ὑπὸ κλειδίον ἀπεμακρύνθη, ἀνέπνευσε βαθέως ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ καὶ ἠκούσθη τὰ βαθμιαίως ἀπεχθόντα βήματά σου. Ἦδη ἔσπευσε πάλιν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Καῦ. Ὁσμή εὐάρετος ἀντέπνευσε πρὸς αὐτήν. Ἦτο μόνον σήμερον αὕτη ἡ ὁσμή; Ὄχι — πάντοτε τὸ δωμάτιον διεπνέετο ὑπὸ τῆς εὐωδίας ταύτης. Ὁ ἐγκεκλεισμένος αἶθρ ἀνεσθῆκων τὰ μόρια αἰτίνε ἐνεφάλευον ὑπὸ τοῦ βαρέως μεταξοτῶν τάπητος καὶ τὰ παρατετασμένα τῶν παραθύρων.

Ἦδη ἔσπευσε πάλιν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Καῦ. Ὁσμή εὐάρετος ἀντέπνευσε πρὸς αὐτήν. Ἦτο μόνον σήμερον αὕτη ἡ ὁσμή; Ὄχι — πάντοτε τὸ δωμάτιον διεπνέετο ὑπὸ τῆς εὐωδίας ταύτης. Ὁ ἐγκεκλεισμένος αἶθρ ἀνεσθῆκων τὰ μόρια αἰτίνε ἐνεφάλευον ὑπὸ τοῦ βαρέως μεταξοτῶν τάπητος καὶ τὰ παρατετασμένα τῶν παραθύρων. Ἦδη ἔσπευσε πάλιν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Καῦ. Ὁσμή εὐάρετος ἀντέπνευσε πρὸς αὐτήν. Ἦτο μόνον σήμερον αὕτη ἡ ὁσμή; Ὄχι — πάντοτε τὸ δωμάτιον διεπνέετο ὑπὸ τῆς εὐωδίας ταύτης. Ὁ ἐγκεκλεισμένος αἶθρ ἀνεσθῆκων τὰ μόρια αἰτίνε ἐνεφάλευον ὑπὸ τοῦ βαρέως μεταξοτῶν τάπητος καὶ τὰ παρατετασμένα τῶν παραθύρων.

Ἦδη ἔσπευσε πάλιν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Καῦ. Ὁσμή εὐάρετος ἀντέπνευσε πρὸς αὐτήν. Ἦτο μόνον σήμερον αὕτη ἡ ὁσμή; Ὄχι — πάντοτε τὸ δωμάτιον διεπνέετο ὑπὸ τῆς εὐωδίας ταύτης. Ὁ ἐγκεκλεισμένος αἶθρ ἀνεσθῆκων τὰ μόρια αἰτίνε ἐνεφάλευον ὑπὸ τοῦ βαρέως μεταξοτῶν τάπητος καὶ τὰ παρατετασμένα τῶν παραθύρων.

Ἦδη ἔσπευσε πάλιν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Καῦ. Ὁσμή εὐάρετος ἀντέπνευσε πρὸς αὐτήν. Ἦτο μόνον σήμερον αὕτη ἡ ὁσμή; Ὄχι — πάντοτε τὸ δωμάτιον διεπνέετο ὑπὸ τῆς εὐωδίας ταύτης. Ὁ ἐγκεκλεισμένος αἶθρ ἀνεσθῆκων τὰ μόρια αἰτίνε ἐνεφάλευον ὑπὸ τοῦ βαρέως μεταξοτῶν τάπητος καὶ τὰ παρατετασμένα τῶν παραθύρων.

πάντα ἐπιμελῶς διατεταγμένα καὶ δεδεμένα, ἐν μέρει δὲ ἐπιγεγραμμένα· ὡσαύτως εὐρέθησαν ἐκεῖ δεμάτια τινὰ ἐπιστολῶν, φέροντα τὴν ἐπιγραφήν «Ἰδιωτικὴ ἀλληλογραφία.» Ἐπιστολαὶ τῆς προσφιλοῦς μου Κλεμεντίας Ἰουλίας· ἀνέγνωσεν ἡ γυνὴ, καὶ ἔβαινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀκίνητος καὶ σόννου. — «Τῆς προσφιλοῦς μου Κλεμεντίας Ἰουλίας!» Καὶ ὅμως αὐτὴ τῶρα ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς διηρῆνα διὰ τὰ μάθη τὰ μυστικά του!

Ἀποθημα συγκινήσεως κατέλαβε πρὸς στιγμὴν τὴν καρδίαν της· Ἄλλα μόνον πρὸς στιγμὴν. Ἦδη ἀποσχόλου ἀπὸ τῆς σπουδαιότερα πράγματα. Ἦρχισεν ἐκ νέου τὰς ἐρεῖνας καὶ ἀνέωξε τὸ μεσοῖον συρτάριον τοῦ μεγάλου γραφείου. Καὶ πάλιν ἐπιστολαί, δεμάτια ἐγγράφων, λογαριασμοί, κατὰσταχα, τετραδία, βιβλία μὲ ἐρυθρὸν δερμάτινον περικάλυμμα.

Ἰδοὺ καὶ ἐν μυστικῶν βιβλίον! εὐρέθη εἰς ἰδιαιτέρῳ τι διαμέρισμα πλησίον τινῶν τετραδίων, αἴτινα ἔφερον τὴν ἐπιγραφήν «Londoner Firma». Ναι, αὐτὸ ἀκριβῶς ἐξήτει ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ. Αὐτὸ καί — τὴν διαθήκη.»

Ἄλλα πρὶν ἢ προθῆ εἰς τὴν σπουδαίαν ταύτην ἐξέτασιν, ἔστρεψε πάλιν πρὸς αὐτὴν ἑστατικὰ τὰ βλέμματα ὡς βεβαιωθῆ ὅτι ἦτο μόνη καὶ ἀπαρτήρητος. Ἀπεμάκρυνε δὲ μάλιστα καὶ τὰ παρατετασμένα τοῦ παραθύρου καὶ ἔρριψεν ἐν βλέμμα ἔξω εἰς τὴν αὐλήν. — Τίποτε! εὐτυχῶς τίποτε. Μόνον μὴ λευκὴ γαλὴ ἀπάνη ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης βαδίζουσα ἀψοφρεῖ. Ἦδη ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ ἀνέωξε τὸ μυστικὸν βιβλίον καὶ τὸ παρετήρησε βαθέως καὶ ἐπιμελῶς. Κατὰ τὴν περιστροφὴν τῶν φύλλων προέκυψε θροῦς, ὅστις ἐν τῇ ἡσυχίᾳ ἐκείνῃ καὶ τῇ παντελεῖ σιγῇ τῆς νυκτὸς ἐπενήργησεν ἐπ' αὐτῆς ἀπαισίως.

Ἦδη δὲ ἤκουσεν ἡ γυνὴ καὶ τὸν κρότον τοῦ ἐκκεροῦς τοῦ ἀρολογίου, τὸ μόνον ἐκεῖνο τίκ-τάκ τοῦ οἰοῦ ζωντανοῦ μάρτυρος τῆς νυκτερινῆς αὐτῆς ἀσχολίας.

Ἄλλα ταχέως ἐξηλείφθησαν αἱ ἀνησυχουσαι αὐτὴν ἐντυπώσεις, διότι ἐπὶ τῆς Κλεμεντίας Ἰουλίας ἐξήσκησαν ἰσχυροτέραν ἑλκτικὴν δύναμιν αἱ πληθεῖς ἀρτηρῶν σελίδες. Δοῦναι καὶ λαβεῖν!

Καὶ ἄρχαξ ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ λάβῃ ἐκ τῶν ἀριθμῶν ἐκείνων καθαρὰν τινὰ ἰδέαν. Ἄλλ' ἐν τῷ βιβλίῳ εὐρέθησαν καὶ λέξεις, τὰς ὁποίας ἡ γυνὴ μετὰ πολλῆς ἐσκόλιας ἐνόησε.

«Ἡ περιουσία μου κατὰ τὴν 31. δεκεμβρίου 188—, 75,632 λίραι στερελίαι, 75,632 λίραι στερελίαι! Ἦ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ ἐσταμάτησε τὴν ἀναπνοὴν της πρὸς στιγμὴν καὶ ἐλογάριασε: τὸ ποσὸν αὐτὸ ἦτο ὑπερ τὰ 500 000 τάλληρα: ἦμιοι ἑκατομμύριον! Εἰς αὐτὸ δὲ προσετίθετο καὶ ἡ περιουσία τῆς Καρμελίας! Ἔξ ἀπαντος! Κ' ἔπειτα ἡ ἀξία τοῦ Δρόννιγχοφ! — Ἦ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ ἐξηκολούθησε τὴν ἔρευναν. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ λάμπα ἤρχισε νὰ ἐλαττώσῃ σημαντικῶς τὸ φῶς της καὶ μετ' ὀλίγου ἤρχισε νὰ σβέννοται. Ταχέως ἤρπασεν ἡ γυνὴ ἐν κηρίον ἐκ τῆς πλησίον τραπεζῆς καὶ ἀνάψασα αὐτὸ ἐξηκολούθησε νὰ ἔρευνᾷ. Πράγματι δὲ εὗρεν ὅ τι ἐξήτει.

Ἦ ἀξία τοῦ Δρόννιγχοφ ἦτο σημασιωμένη ἐν τῷ βιβλίῳ καὶ ἀνήρχετο εἰς 425 000 τάλληρα. Ὁ Καῦ ἦτο λοιπὸν πλούσιος, πολὺ πλούσιος, καὶ ἡ τελευταία ζῆμια τῶν 5000 λίρῶν στερελίῶν δὲν εἶχε πρᾶγματι καμμίαν μεγάλην σπουδαιότητα.

Ἄλλα τί τὴν ἔμελε περὶ ὄλων τούτων σήμερον; — Καὶ ὅμως — καὶ ὅμως —

Ἦ γυνὴ ἔθηκε τὸ βιβλίον πάλιν εἰς τὴν θέσιν του. Ἐμενεν εἰσέτι ἐν συρτάριον νὰ ἀνοιχθῆ, ἀλλὰ πᾶσαι αἱ ἀπόπειραι ἔβαιναν ἀνευ ἀποτελέσματος.

Ἦδη τὰ βλέμματα της Κλεμεντίας Ἰουλίας διηυδύνησαν τυχαίως εἰς τὸ γραφεῖον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὐρίσκειτο ἀργυρὸν τι δοχεῖον, περιέχον διάφορα μικρὰ ἀνεκείμενα, κομμάτια, διακετυλίδια, ἀχρηστὰ κόνδύλια, μεταχειρισμένα γράφιδες, κλειδιά ἀρολογίων καὶ ἄλλα τοιαῦτα πράγματα. Ἐν τῷ δοχείῳ εὐρεθῆ καὶ μικρὸν κλειδίον, μὲ τεχνηέντως ἐπεξεργασμένην, κομψὴν λαβήν. Ἦ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ ἔδοκίμασε, εἰ καὶ ἀνευ πολλῆς ἐλπίδος, μήπως δυνήθη ν' ἀνοίξῃ διὰ τοῦ κλειδίου τούτου τὸ συρτάριον. Ἄλλὰ καὶ ἡ δοκιμὴ της αὐτῆ ἦτο ἐπίσης ματαία.

Ἐν φ' ἤδη ἠτοιμάζετο ν' ἀποθῆ τὸ κλειδίον εἰς τὴν θέσιν του, παρετήρησεν ἀφῆνης μικρὸν τι κιβώτιον ἐξ ἔβροξύλου, ὅπερ ἀπὸ πολλῶν ἦδη ἐτῶν εὐρίσκειτο ἐκεῖ, χωρὶς ποτὲ νὰ ἐξετασθῆ ὑπ' αὐτῆς τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ.

Πρὸς μεγάλην της χαρὰν καὶ ἐκπληξίν, τὸ κλειδίον ἠρμύζεν εἰς τὸ κιβώτιον τοῦτο. Ἀνέωξεν αὐτὸ ταχέως καὶ εἶδεν ἐνώπιόν της ἐγγράφα ἐσφραγισμένα καὶ φέροντα παλαιὰς ἐπιγραφάς: Οἰκο-

γενειακά ἐγγράφα, διπλώματα, βαπτιστικά, συμβόλαια, καὶ τὰ τοιαῦτα. Καὶ μετὰ τῶν ἐγγράφων τούτων εὐρέθη καὶ ἡ μετὰ τοσοῦτου πόδου ἐπιζητουμένη διαθήκη.

Ἦ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ δὲν ἠδυνήθη σχεδὸν ν' ἀνακίνησῃ. Ἐρεψε κατ' ὅλα της τὰ μέλη ἐκ τῆς πολλῆς ταραχῆς.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἤκουσεν ἀφῆνης ἐκκρινῶς πατήματα ἰσπου ἐν τῇ αὐλῇ, ἰσπου ταχέως κατὰλάζοντος. Ἐτρόμαξε. Θὰ ἦτο βέβαια ὁ Καῦ! Ἔξ ἀπαντος! Ὀδδεμία ἀμφιβολία! —

Μετὰ μεγάλης σπουδῆς καὶ ταραχῆς ἔρριψεν ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ, ὡς ἐπρόφθασεν, ὅλα τὰ ἐγγράφα ἐκεῖνα εἰς τὸ κιβώτιον, ἐκλείδασεν αὐτό, ἔθηκε πάλιν τὸ κλειδίον εἰς τὴν θέσιν του, ἤρπασε τὸ κηρίον καὶ ἐξήλθε μετὰ μεγάλης ταχύτητος καὶ ἀθορόβως ἐκ τοῦ δωσταίου. Ἀναβάσα τὴν κλίμακα ἔθηκε τὸ κηρίον εἰς μίαν ἀποκρυφὴν γωνίαν καὶ ἔμεινεν ἀτακουστούσα.

Καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ μακρὸν περιμένουσα ν' ἀκοῆσῃ τὸν Καῦ εἰσερχόμενον, ἀλλ' ὁ Καῦ δὲν ἤρξετο. Μήπως ἀρὰ γε τὰ βήματα ἐκεῖνα καὶ ὁ κρότος ἐν τῇ αὐλῇ ἦσαν νέα γεννητάτα τῆς ἐξημημένης φαντασίας της; Ἀπίθανόν! Ἄλλ' ἴσως ὁ Καῦ δὲν ἔμελλε καθόλου

νὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ ὑπομένων παρουσιάζετο αὐτῇ πάλιν ἐκκάριον κατάλληλος διὰ τὴν ἀναγνώσῃ τὴν διαθήκη.

Ἄλλ' εἶχεν ὄρα δι' αὐτὴν οἷαν δῆποτε ἐν γένει σπουδαιότητα ἡ γνώσις τῆς διαθήκης ἐκείνης; Δὲν ἦρκει αὐτῇ ἡ γνώσις τῆς περιουσίας του; Ὄχι! Ἄν κατὰφθωνε νὰ ἴδῃ ἐν τῇ διαθήκῃ, πόσον ἐκληροδοῖται ὁ Καῦ εἰς αὐτὴν καὶ εἰς τὰ τέκνα της, τότε ἠδύνατο ἐσκόλας νὰ ῥυθμίσῃ τὰς ἀποφάσεις της περὶ τοῦ πρακτέου.

Ἦδη ἤρχισε πάλιν νὰ φοβῆται μήπως συλληθῆ ὑπὸ τοῦ Καῦ, ἂν μετέβαινε πάλιν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἀνελάμβανε τὴν ἔρευναν. ἴσως ὁ Καῦ ἠσχαλεῖτο εἰσέτι μετ' ὅσον ἰσπὸν του. ἴσως μετέβη ὁ ἴδιος εἰς τὸν σταῦλον, διότι δὲν ἠδέλγησε νὰ ἐξυπνήσῃ τὸν ἰσποκόμον. Δυνατόν, πιθανόν! Ἄλλ' ἀπ' ἑτέρου πάλιν παράδοξος ἔβαινετο ἡ μακρὰ διάρρηξί του ἐν τῇ αὐλῇ ἢ ἐν τῷ σταύλῳ.

Τῶρα δὲ ἐσβέσθη ἀφῆνης τὸ φῶς. Ἦ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ ἐβρέθη εἰς τὸ σκοτὸς καὶ ψηλαφῶσα ἀνέβη τὰς λοιπὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος καὶ εἰσελθὼν ἐν τῶν κοιτῶν της. Ἐνεσθῆ ἀπὸ ἐκκρότου ἐν τῷ σκοτεινῷ πρὸς μίαν καθήκλαν καὶ ὁ θόρυβος ἐτρόμαξεν αὐτὴν τοσοῦτον, ὡστε ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀνευ ἀναπνοῆς.

(Ἔπειτα συνέχεια.)

ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΝΘΩΝ.

(Ἐπὶ τῆς εἰκόνας ἐν σελ. 293.)

Ἦ νεαρὰ κ' εὐπρόσωπος τῆς Κιρκασίας κόρη ἐν μέσῳ τῶν ἑαρινῶν τοῦ κήπου της ἀνθέων, φαεινὰ καὶ ἐκασπρόδοτος ἤρημα ἐπροχάρει ἐσθῆτα φέρουσα λευκὴν ὡς ἐνδυμα νυμφαίων.

Ἄβρῶς τὴν χλόην ὁ κομψὸς αὐτῆς ποδίσκος ὄγχε. κ' ὁ ζέφυρος τὴν κόμην της ἑρωτικῶς δαπέσει. Μειδίαια τὰ χεῖλη της τὰ ῥόδινα ἀνοίγει κ' εἰς τὸ γελῶν ὄμμα της ἡ χάρις ἐμφωλεῖται!

Τὰ ἀνθὰ διάλλουν κύκλω της κ' ἐπὶ τοῦ στήθους φέρε δεσμιδ' ἀνθέων ἄροσρῶν, εὐχρόων καὶ ἀκαμίων καὶ πᾶν φυτὸν τοῦ κήπου της λατρεῖαν τῇ προσφέρει ὡς βασιλίδια μετὰ πάντων τῶν ἀνθέων.

Ἦ κορωνὶς κατέστη νῦν ἐξόχου χαρμηίου. Ὁ κόσμος καὶ τὸ καύχημα πλουσίου γυναικῶνος. Κι' ὡς κάλυξ εὐδοκίματος βασιλικοῦ λειρίου προβάλλ', ἡ θέα της μορφῆς ἐν μέσῳ τοῦ ἀνθῶνος!

Ἐν Κερσαίῳ.

Νικ. Κ. Μακρίδης.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

1. Ο ΝΕΟΣ ΑΝΤΙΒΑΣΙΑΕΥΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 289).

2. ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΝΘΩΝ. Εἰκὼν ὑπὸ J. Kleinschmidt. Ἐρμηγευθεῖσα ὑπὸ Νικ. Κ. Μακρίδου (ἐν σελ. 293).

3. Ἦ ΥΑΡΟΦΟΡΟΣ. Εἰκὼν κατὰ τὴν Ἐλαιογραφίαν τοῦ Α. Ε. Paoletti, (ἐν σελ. 297).

Ἀμέσως ἀπὸ τὸ πρῶτον βλέμμα καταλαμβάνει ὁ θεατῆς ὅτι ἔχει ἐνώπιόν του μέρος τι τῆς Βενετίας, μικρὰν τινὰ γωνίαν τῆς μοναδικῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἐκείνης πόλεως, τῆς ὁποίας ἡ ἰδιορρυθμία ἀποτυπώται καὶ εἰς ἐλάχιστα αὐτῆς μέρη. Δύο κίονες, ἐν φρεῶρ, ὀλίγα πλάκες λιθοστρώτου, — τὰ ἀπλούστατα καὶ πανταχοῦ

σχεδὸν κοινὰ ταῦτα ἀντικείμενα, ἀρκούσιν εἰς τὸν πεπειραμένον παρατηρητὴν ὡς ἀναγνωρίση τὸν τόπον, ὄν παριστᾷ ἡ εἰκὼν ἄλλ' ὅταν παρατηρήσῃ καὶ τὰς ζωντανὰς γυναικείας μορφὰς, αἰτίνες ἐμφυχοῦσι τὸ δλον, οὐδεμία πλέον ἀμφιβολία τῷ μένει: Αἱ γυναῖκες εἶναι Ἐνετίδες. Αἱ δύο ἐξ αὐτῶν ἴστανται παρὰ τὸ φρεῶρ ἔχουσαι εἰσέτι τὰς ὑδρίας κενὰς καὶ παρατηρούσιν, ἡ μὲν πρὸςβυτέρα μετ' ἀφελοῦς περιεργείας, ἡ δὲ νεωτέρα μετὰ τινος φθόνου, τὴν περικαλλῆ ὑδροφόρον, ἠὲς βαστάζουσα τὰς βαρεῖας ὑδρίας πορευέται οὐκάδε ἡσυχος καὶ εὐχαρισμένη, ὡς ἡ Σιλβία τοῦ Λεοπάρδη, — contenta di quel vago avvenire che in mente aneva. Μ.

Αι διὰ τούτους γάμους γινόμενα δαπάναι παρά τοις πλουσίοις τού Λονδίνου. Όταν παρά τοις ἀριστοκρατικοίς τού Λονδίνου συναίτηται γάμος τις, τὰ ἐξόδα ἀναβαίνουν πολλάκις εἰς ἀμέτρητον ὕψος. Ἐνταῦθα μεταφέρω τὰ ποσά ταῦτα εἰς φιορίνια καὶ ἀναφέρω φησισμένα ὄνόματα, ἵνα περιόψωσι οἱ ἀσπιστοὺντες. Ὡς περιωτάτη δαπάνη καὶ σχεδὸν ὡς γλιωχρότης θεωρεῖται οὗτος ὁ δοῦξ τῆς Πορτογάλου ἐξόδεος δι' ἀμάξια πρὸς μετακόμιον τῶν ζῆνων τού μόνου 1000 φιορίνια. Μεγάλα ποσά ἐξοδεύονται διὰ τὴν εὐαχίαν τού γάμου, ἧτοι τὰ γαμοδαίαια, πρὸ πάντων δὲ διὰ τὸ πέμματα (τὴν τὸρταν). Κατὰ τοὺς γάμους τῆς πριγκιπισσῆς Λουίζας Βικτωρίας, ἧτις ὑπανδρεύθη ἑνα ὕψικον, τὸν δούκα τού Φίσε, ἡ τὸ ὄρτα τῶν γάμων εἶχε βάρος 8 ἑκατολλίτων ἀπὸ ἀπῆτησαν ἐξ μνητῶν ἐργασίαν πλαστικὴν καὶ ὄντως καλλιτεχνικὴν, διότι κατασκευάσθησαν ἐκ' αὐτῆς 1800 κλαδία κισσοῦ, ῥόδα καὶ ἄλλα ἄνθη ἐκ σακχάρου μετὰ πολλῆς τέχνης καὶ ἀκρας φρεσικρότης. Τὸ πολυτιμότεον τούτο καλλιτέχνημα τῆς περματογυρικῆς τέχνης εἶχεν ὕψος 9 ποδῶν καὶ 60 δακτύλων διάμετρον, ἀπῆτησε δὲ τὰς συνηνωμένας δυνάμεις 12 ἀνδρῶν ὡς ἀρτῆ, κατασκευάσθη δὲ ἰδιαιτέρον βαγῶν πρὸς μετακόμισιν αὐτοῦ εἰς τὸ μέγαρον Osborne. Ἐσοίχισα δὲ τὸ πέμμα 3000 φιορίνια. Τοῦτῃ ἀξίας 400 φιορίνων θεωρεῖται ὡς τι κοινὸν καὶ καθημερινόν, συνήθως δὲ παρά τοις πλουσιωτέροις ἐξοδεύονται 1000 φιορίνια διὰ τὰ γλυκισματά ταῦτα. Μεγάλα εἶναι ἐπίσης αἱ διὰ τὰ ἄνθη δαπάναι. Τὰ ἄνθη τῆς πορτοκαλέας διὰ τὴν ἀνδοδέσμησιν τῶν γάμων λαμβάνονται ἐκ τῆς Νικαίας (Nizza) καὶ ἐκ τῆς Γενούης, «κοινῶς» δὲ ὁ δι' ἀνδρῶν οτολισμὸς τῶν παρανύμφων δεσποινίδων, ἀσπινες ὀδηγοὺσι τὴν νύμφην πρὸς τὸν βωμόν, στοιχίζεαι εἰς τὸν γαμβρὸν 500 φιορίνια. Τὸ νωτῶτατον συρμὸς εἶνε ὁ «γαμῆλιος κάδων», ὅστις κατασκευάζεται ἐξ ἀνθέων ἐν ὑπερμέγεθει σχήματι μέχρι 3 ἢ 4 ποδῶν ὕψους. Οἱ νεόνυμφοι ἴστανται ὑπὸ τὸν κάδωνα τοῦτον καθ' ὃν χρόνον δέχονται τὰ συγχαρητήρια τῶν φίλων των. Ἡ θυγάτηρ ἐνὸς ἑκατομμυριοῦχοι, ἡ Miss Matilda, ἔβρωσε τὸν δαπανηρότατον ἐν Λονδίνῳ γάμον ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἄνθη, διότι πρὸς τὴν αὐτῆς ὀλοκλήρησιν ἡ ἐκκλησία ἐσῶθεν καὶ ἐξῶθεν ἦτο κκοσμημένη μετὰ τὰ σπανιώτατα καὶ πολυτιμώτατα ἄνθη. Πολλάκις ὑπάρχουσιν εἰς τὴν νυμφικὴν ἐξόδα φησιστάτα τριχάπτα ἀξίας 20000 φιορίνων. Συνήθως τὰ διὰ τὸ νυμφικὸν ἐνδυμα τριχάπτα στοιχίζουσι 3000 φιορίνια ὁ πῆχυν (ἔχοντα πλάτος 12 δακτύλων). Κατὰ τοὺς γάμους τῆς πριγκιπισσῆς τῆς Οὐαλίας ὁ βασιλεὺς τού Βελγίου ἐπεψεν αὐτῇ δῶρον τριχάπτα ἀξίας 100000 φιορίνων. Ἐκτότε ἡ πριγκιπισσῆσα ἐπεδόθη εἰς τὴν συλλογὴν πολυτιμῶν τριχάπτων, ὁ μέρος δὲ ἡ συλλογὴ τῆς αὐτῆς εἶχε ἀξίαν ἡμισίως ἑκατομμυρίου φιορίνων. Τὰ ὑποδήματα τῆς νύμφης, παραγγελλόμενα κατὰ δαδὸκᾶδας συνήθως ζευγῶν καὶ φέρονται ἐπὶ τοῦ πεδίου ἐγκραρυγμένον τὸ σμβολον οἰκοσῆμου, στοιχίζουσιν ἀπὸ 500 μέχρι 2000 φιορίνων. Ἢδη μεταβαίνομεν εἰς τὰ ὄρα τῆς νύμφης. Ταῦτα πολλάκις εἶναι πολυτιμώτατα κειμήλια. Ὁρω λ. χ. ὁ δοῦξ τού Βαδ ἐδώκεν εἰς τὴν νύμφην του κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων πολυτίμους λίθους ἀξίας 30000 φιορίνων ἢ δὲ δούκισσα τού Newcastle ἔκαμε δῶρον ἀξίας ἐγὼς ἑκατομμυρίου. Μόνον τὰ κοσμημάτα τῆς κόμης ἐξετιμῶντο 150000 φιορ., εἰς δὲ μόνος ἀδάμας 100000 φιορίνια. Εἰς ἐν νυμφικὸν δῶρον ἐκ μαργαριτῶν διὰ τὴν Λαιδὴν Tweedwante ὁ χρυσοκόμος εἰργάζετο ἐπὶ δύο ὀλόκληρα ἔτη καὶ διετήρει ἀλληλογραφίαν μετὰ ὅλους τοὺς ἀδάματιοὺς τῆς κόσμου ὡς εἶρη τὸν καθαρῶτατον καὶ φησιστάτον λίθον. Ἡ ὀλοκὴ ἀξία ἦτο 120000 φιορίνων. Καὶ ἡ πριγκιπισσῆσα τῆς Οὐαλίας ἔλαβεν ὡς δῶρον ὁμοίον τὴν κόσμημα ἐκ μαργαριτῶν, ἐκ τούτου δὲ ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ ἀρχίσῃ καὶ δευτέραν συλλογὴν πολυτιμῶν λίθων, πλὴν τῆς τῶν τριχάπτων. Ὅσον μακρὰν καὶ ἀν' ἀπέχῃ ὁ τόπος, ἐνθα οἱ νεόνυμφοι θέλουσι νὰ διέλθωσι τὸν κάλοῦμενον «μῆνα τού μέλιτος», μεταβαίνουσιν ἐκεῖσε πάντοτε μετ' ἑκτακτον ταχυδρομείον, διότι οἱ νεότεροι οὗτοι Κροῖσοι δὲν καταδέχονται νὰ ταξιδεύωσι μετὰ τὸν σιδηρόδρομον, τὸν ὁποῖον

θεωροῦν ὡς κολὸν κοινόν. Οἱ γάμοι ἐν Λονδίνῳ οὐδέποτε τελούνται κατὰ τὴν παρασκευὴν, διότι ἡ ἡμέρα αὐτῇ θεωρεῖται ὡς ἀπαισία ἢ δεσιδαμονία αὐτῇ ἰσχύει πολλαχού καὶ ὡς πρὸς τὰ ταξείδια, τὰ ὁποῖα δὲν ἐπιχειροῦνται κατὰ τὴν ἀπαισίαν αὐτὴν ἡμέραν. B. E.

Ἐφευρέσεις. Ἐν Χικάγῳ ἰδρύεται, ὡς γνωστόν, γιγαντιώδης πύργος, κατὰ τὸ πρότυπον τού πύργου τού Ἐρφέλ, διότι σήμερον ὡς φαίνεται δὲν δύνανται νὰ γείνη παγκόσμιος ἐκθεσις ἀνευ τοιούτου τεραστίου ἰδρύματος. Ὁ ἐν Χικάγῳ πύργος δὲ εἶνε φυσικῆ τῆς λόγῳ ὕψηλότερος τού ἐν Παρισίοις ὑπὸ τού Ἐρφέλ κατασκευασθέντος — ἐν συνόλῳ δὲ εἶχε ὕψος 345 μέτρων — δὲ εἶνε δὲ ἐν γένει ἀπομίμησις τού γαλλικοῦ, μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι τὸ κάτω μέρος τῶν στόλων δὲ πλησιάζουσι μᾶλλον πρὸς τὴν κἀθετον γραμμὴν, τοῦδ' ὅπερ ἄλλως δὲ παρέχῃ φησιστέραν ὄψιν εἰς τὸ ὅλον οἰκοδόμημα.

Μᾶλλον ἐνδιαφέρον δὲ εἶνε τὸ ὑπὸ τῆς ναυαρχίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν σχεδιαζόμενον ἑκτετα. Τοῦτο δὲ συνίσταται ἐν τῇ ποσῇ ἀπομίμησει ἐνὸς θωρηκτοῦ. Τὸ πρότυπον δὲ ἰδρυθῆ ἐπὶ στόλων, τὰ δὲ τειχώματα τού θωρηκτοῦ δὲ κατασκευασθῶσιν ἐκ ξύλου. Τὸ πλήρωμα τού πλοίου δὲ ἐκτελεῖ δημοσία ναυτικὰς ἀσκήσεις καὶ δὲ δεικνύῃ τὴν αὐτὴν κίνησιν καὶ ἐνέργειαν, ὡς ἂν εἰ ἐπιρροετο ἐν θαλάσῃ.

Ὀλίγον τι παραδοξότερον καὶ μᾶλλον ἀλλόκοτον φαίνεται τὸ ἐν Ἀμερικῇ συλληφθὲν σχέδιον κατασκευῆς κητοειδοῦς ἀτμοπλοίου δι' ἐπιβάτας. Τοιοῦτο κητοειδὲς ἀτμοπλοῖον, φορτωμένον μετὰ σιτηρά, διέπλευσε κατὰ τὸ παρελθόν θέρος τὸν ὠκεανὸν μετὰ λαμπρῆς ἐπιτυχίας. Ἄλλ' ὁμοίον ἀτμοπλοῖον δι' ἐπιβάτας ἀμφιβάλλεται ἂν δὲ δύναιτο νὰ ταξιδεύῃ ἐπισης ἐπιτυχῶς. Τὸ σκάφος, ἔχον σχῆμα φαλαίνης, εἶνε ἐρμητικῶς κλεισμένον καὶ ἀδιαπέραστον ὑπὸ τοῦ ὕδατος, ἐξέχει δὲ τόσον ὀλίγον ὑπερ τὴν ἐπιφανείαν τῆς θαλάσσης, ὥστε τὰ κύματα περῶσιν ἀπὸ τού ἐν μέρος εἰς τὸ ἄλλο ὑπεράνω τού καταστρώματος. Τὸ καταστρώμα τούτο βαστάζει πλῆθος μεγάλων καὶ χονδρῶν στόλων, ἐπὶ τῶν ὁποίων βασιζέται ὅλη ἡ οἰκοδομὴ τῶν διὰ τοὺς ἐπιβάτας προωριωμένων χώρων. Τὸ ἄνω λοιπὸν οἰκοδόμημα, ἐνθα οἱ ἐπιβάται δὲ διατριβῶσιν, ἴστανται εἰς ἱκανὸν ὕψος ὑπεράνω τῆς θαλάσσης καὶ δὲν βρέχεται ὑπὸ τὸν κύματων, ἀφ' ἑτέρου ὁμοῦ εἶνε τοσοῦτον μᾶλλον ἐκτεθειμένον εἰς τὴν ὀρμὴν τῶν ἀνέμων. Πλὴν τούτου τὸ κέντρον τῆς βαρῆτης μετατίθεται εἰς ἐπικίνδυνον ὕψος. Αἱ μηχαναὶ τού ἀτμοπλοίου ἐπιρροετοὶ κατὰ ἐν τῷ κορμῷ τού πλοίου, τῷ βεβρυδιμένῳ ἐν τῇ θαλάσῃ.

Σιδηροῦς χάρτης. Χάρτης ἐκ σιδήρου κατασκευασμένος δὲν εἶνε ὄλος διόλου νέα εφευρέσις. Ἢδη ἐν ἔτει 1851 ἠδύνατο τις νὰ ἴδῃ ἐν τῇ πρώτῃ ἀγγλικῇ παγκοσμίῳ ἐκθέσει χάρτην λεπτότατον, ὅστις ἦτο κατασκευασμένος ἐκ σιδήρου καὶ ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ εἰς γραφὴν. Ἀλλὰ κατὰ τοὺς νεωτέρους τοσούτους χρόνους ἡ ἐπίνοια ἐκεῖνη τῆς ἐκ σιδήρου κατασκευῆς χάρτου ἐκρησμοποιήθη πάλιν ὑπὸ τῶν τεχνουργῶν, ἠδὲ δὲ προσέκυψε μέγας συναγωνισμὸς ἐν τῇ τεχνουργίᾳ τού σιδηροχάρτου, καθ' ἣν ὅλη ἡ ἀμιλλα τῶν ἀνταγωνιστῶν στρέφεται πρὸ πάντων περὶ τὴν λεπτότητα τού τεχνουργήματος. Ὁ σήμερον κατασκευαζόμενος σιδηροῦς χάρτης εἶχε τὴν καταπληκτικὴν λεπτότητα 1/1800 τού ἀγγλικοῦ διακτέλου, ἐν ἀλλὰς λέξεσιν εἶνε τὸσον λεπτός ὥστε 1800 φύλλα σιδηροῦ χάρτου, τεθεινέντα τὸ ἐν ἐπὶ τού ἄλλου, ἀφικνοῦνται μόλις εἰς τὸ ὕψος ἐνὸς ἀγγλικοῦ δακτέλου. Ἡ θαυμασία αὐτῇ λεπτότης τού νέου τούτου γραμμικοῦ ἔλικου φαίνεται ἡμῖν ἐπὶ καταπληκτικωτέρῳ, ὅταν ἀναλογισθῶμεν ὅτι μόνον 1200 φύλλα τού λεπτοτάτου χάρτου, τού κατασκευαζόμενου ἐξ ἰνῶν, τεθειμένα ἐκ' ἀλλήλα λαμβάνουσι πᾶχος ὀλίγον τι μεγαλῆτερον τού ἐνὸς ἀγγλικοῦ δακτέλου. Ὁ νέος σιδηροῦς χάρτης εἶνε ἐκτάκτως λεῖος καὶ καταλλήλστατος πρὸς γραφὴν, ἂν καὶ φαίνεται κορώδης ὅταν κρατῆται πρὸς τὸ φῶς.

Νέος ἀστὴρ. Τὸ νεώτατον φαινόμενον, ὅπερ ἔλκει τὰ νῦν ἐκτάκτως μέγα ἐνδιαφέρον παρὰ τοὺς ἀστρονόμους, εἶνε ἡ ἐμφάνισις νέου ἀστέρου ἐν τῷ ἀστερισμῷ τού Ἡνιόχου. Νέοι εἶτε προσωρινοὶ (temporaires) λέγονται οἱ ἀστέρες ἐκεῖνοι, ὅτινες ἀφῆνης ἀναφαίνονται εἰς μέρος τι οἶου δῆποτε τού οὐρανοῦ τῶν ἑλλαντῶν ἀσέρων, ἐν τῷ πρῶτῳ οὐδεὶς ἀστὴρ ἐφαίνετο. Οἱ πλείστοι τῶν μέχρι τοῦδε ἀναφανέντων καὶ παρατηρηθέντων νέων ἀστέρων ἠφανίσθησαν πάλιν μετὰ διάστημα ἡμερῶν ἢ ἑβδομάδων ἢ μηνῶν, ἀφοῦ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐφάνησαν ἐν τῇ αὐτῇ ἀντικεινῇ θέσει, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ἀπλανεῖς ἀστέρες, μετὰ μεταβαλλομένης λαμπρότητος, ἧτοι μετ' αἰσθημένης καὶ πάλιν ἐλαττωμένης ἐντάσεως τού φωτός. Βεβαίως οἱ νέοι οὗτοι ἀστέρες δὲν εἶναι νέα δημιουργήματα, ἀλλ' ὄντων καὶ πρὸ τῆς ἐμφανιστέως των ἐν τῇ θέσει ἐκεῖνη, ἐνθα ἀνεφάνησαν ἀφῆνης συνεπεί τῆς ἀξήθελης ἀναπείσεως τού φωτός των, ἐξακολουθοῦσιν δὲ βεβαίως νὰ ὑπῴστανται καὶ μετὰ τὸν δι' ἡμᾶς ἀφανισμόν των. Τινὲς ἐκ τῶν νέων τούτων ἀστέρων ἀπεδείχθησαν πράγματι σπάρχοντες ἐπὶ ἀκριβῶν οὐρανογραφικῶν πινάκων ὡς ἀστέρες πολὺ μικροῦ μεγέθους, καίτοι ἄλλως ἦσαν ἀφανεῖς. Καὶ ἡ φυσικὴ αὐτῶν ὁδοσῆσι, ὡς γινώσκεται διὰ τού νεωστὶ εφευρεθέντος καὶ διὰ τὴν ἀστρονομίαν σπουδαιοτάτου γενομένου φασματοσκοπίου, μαρτυρεῖ ὅτι εἶναι ἀστέρες ἀνωμίλου καὶ εὐμεταβόλου λαμπρότητος. Ὁ ἀριθμὸς τῶν μέχρι τοῦδε παρατηρηθέντων νέων ἀστέρων εἶνε μικρὸς, καὶ ἐκ τούτων τινὲς παρατηρηθέντες πρὸ τῆς εφευρέσεως τού τηλεσκοπίου (ὡς λ. χ. οἱ σφαιρωθέντες ὑπὸ τῶν Κινέζων) πιθανόν νὰ ἦσαν καὶ κομήται ἀνευ οὐράς.

Πρὸ τῆς εφευρέσεως τού τηλεσκοπίου παρατηρήθησαν καὶ ἀνεγράφησαν ὑπὸ τῶν Σινῶν οἱ ἐξῆς νέοι ἀστέρες: τῷ 134 π. X. ἀστὴρ λαμπρότατος ἐν τῷ Σκορπίῳ τῷ 123 μ. X. ἀστὴρ ἐν τῷ Ὀριόχῳ παρὰ τῷ Ἡρακλεῖ τῷ 173 μ. X. ἐν τῷ Κενταύρῳ μετὰ δὲ Α καὶ Β, ἀστὴρ ἐπὶ ὀκτὼ μηνῶν λάμπων κατὰ βεβαιότητα μεταβαλλόμενα χρώματα τῷ 369 ἀστὴρ φανεῖς ἀπὸ τού μαρτίου μέχρι τού Αὐγούστου (ἀγνωστον ποῦ) τῷ 386 ἐν τῷ Τεζότῃ ἀπὸ τού Ἀπριλίου μέχρι τού ἰουνίου τῷ 389 ἐν τῷ Ἀεφ, ἀστὴρ ἐπὶ τρεῖς ἑβδομάδας λάμπων ὡς ἡ Ἀφροδίτη τῷ 293 ἐν τῷ Σκορπίῳ τῷ 827 ἕτερος ἐν τῷ αὐτῷ ἀστερισμῷ, ἐπὶ τέσσαρας μῆνας, λαμπρότατος τῷ 1012 ἐν τῷ Κριῷ, ἀστὴρ χρώματος λευκοῦ κλίνοντος πρὸς τὸ ὠκεανόν καὶ τῷ 1203 ἐν τῷ Σκορπίῳ. Πάντες οἱ νέοι οὗτοι ἀστέρες παρατηρήθησαν καὶ ἐσημειώθησαν ὑπὸ Σινῶν ἀστρονόμων.

Ὁ πρῶτος, περὶ οὗ ἔχομεν πλήρη βεβαίτητα, καὶ συγχρόνως ὁ σημαντικώτατος πάντων τῶν μέχρι τοῦδε παρατηρηθέντων ἦτο ὁ νέος ἀστὴρ τού ἔτους 1572, τὸν ὁποῖον ὁ περίφημος ἀστρονόμος Tycho Brahe παρατήρησεν ἀφῆνης ἐν τῇ Κασσιόπειᾳ τῇ 11 νοεμβρίου τού ῥηθέντος ἔτους, καὶ λαμπρότερον ἔτι τού Σειρίου. Παρατήρησε δὲ αὐτὸν μετὰ τῆς μεγίστης ἀκριβείας καὶ συνέγραψε περὶ αὐτοῦ ἐν ὄγκωδης βιβλίον. Περὶ τὰ τέλη τού νοεμβρίου τού αὐτοῦ ἔτους ὁ ἀστὴρ ἔσυνε ὅσον λαμπρὸς ὅσον ἡ Ἀφροδίτη ἐν τῇ μεγίστῃ αὐτῆς λαμπρότητι, καὶ ἠδύνατο μάλιστα νὰ διακριθῇ καὶ κατὰ τὴν πρωτῆν ἐπὶ εἰτα ἠλαττωθῆ μικρὸν κατὰ μικρὸν ἢ λαμπρότης του καὶ μετὰ δύο ἔτη ὁ ἀστὴρ ἦτον ἐντελῶς ἀφαντος. Ἡ θέσις ἐν τῇ ὁ ἀστὴρ αὗτος εἶχεν ἐμφανισθῇ, διηρευνηθῆ ἐσχάτως ὑπὸ τῶν ἀστρονόμων Λιαν ἐπιμελῶς, ἀλλ' οὐδεὶς ἐκ τῶν πολλῶν μικρῶν ἀστέρων δευκνέει οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην μεταβολὴν. Κατὰ τινὰ ἀφανῆ συγγραφέα ὀνόματι Λεοβίτιον ἐφάνησαν ἐν τῇ αὐτῇ ἐκεῖνη θέσει τού οὐρανοῦ Λιαν λαμπροὶ ἀστέρες τῷ 945 καὶ τῷ 1264, ἐντεῦθεν δὲ ἐξήγαγον τινες τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ θαυμασιὸς οὗτος ἀστὴρ ἀναφανίσκει κατὰ χρονικὰ διαστήματα 314 ἑτῶν κατὰ μέσον ὄρον, καὶ εἶνε ἴσως ὁ αὐτὸς μετὰ τὸν ἀστὴρα τῶν Μάγων τὸν ἀνατελλαντα κατὰ τὴν Χριστοῦ γέν-

νησι. Εἶνε ὁμοῦ γνωστὸν μετὰ βεβαίτητος ὅτι ἡ μαρτυρία ἐκεῖνη τού Λεοβίτιου δὲν εἶνε ἀληθῆς, διότι κατὰ τὰ δύο μνημονευθέντα ἐκεῖνα ἔτη οὐδεὶς νέος ἀστὴρ ἀνεφάνη.

Κατὰ μαρτυρίας Κινέζων ἀστρονόμων λέγεται ὅτι ἐφάνη καὶ τῷ 1578 νέος ἀστὴρ λαμπρότατος, ὅστις ὁμοῦ οὐδαμῶς παρατηρήθη, ἐπομένως αἱ μαρτυρίαι ἐκεῖναι εἶναι λιαν ἀπίστετοι. Ὡσαύτως τῷ 1584 Σίνα ἀστρονόμοι ἰσχυρίζονται ὅτι παρατήρησαν νέον ἀστὴρα ἐν τῷ ἀστερισμῷ τού Σκορπίου. Τῷ 1600 ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τού Janson ἐν τῷ Κέντῳ νέος ἀστὴρ τρίτου μεγέθους, ὅστις βραδύτερον ἐγένετο ἀσθενέστερος, τῷ δὲ 1655 ἠδέθη πάλιν μέχρι τρίτου μεγέθους, μετὰ ταῦτα ἠφανίσθη, εἰτα δὲ πάλιν ἀνεφάνη, τῷ 1660 ἠφανίσθη ἐκ νέου, καὶ μετὰ πέντε ἔτη ἀνεφανίσθη ἀδύς καὶ μένει μέχρι τῆς σήμερον ὡς ἀστὴρ πέμπτου μεγέθους ἐν τῷ ἀστερισμῷ τού Κόκνου (ἀρ. 34). Ἐτέρος νέος ἀστὴρ ἐφάνη τῷ 10 ὀκτωβρίου τού ἔτους 1604 ἐν τῷ Ὀριόχῳ, ἐγένετο δὲ τοσοῦτον περίφημος, ὅσον ὁ ὀδὸς τού Τύχωνος Brahe ἀνακαλυφθείς, διότι ὑπερέβη κατὰ τὴν λαμπρότητα τὸν Δία καὶ παρατηρήθη καὶ περιεγράφη ὑπὸ τού Κεπλέρου, μέχρις οὗ ἐγένετο ἀφαντος τῷ 1606. Καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1609 λέγεται ὑπὸ Κινέζων παρατηρητῶν ὅτι ὤφθη νέος ἀστὴρ, φασάτως δὲ καὶ ὁ Βέργιος ἰσχυρίζεται ὅτι παρατήρησε νέον ἀστὴρα ἐν ἔτει 1612.

Διὰ τού τηλεσκοπίου, ὅπερ ἀνεκαλύφθη περὶ τοὺς χρόνους τούτους, ἠδύνατο ἕκτοτε οἱ ἀστρονόμοι νὰ παρατηρῶσιν ἐπιμελῶς τοὺς νέους ἀστέρας καὶ τότε ἀκόμη, ὅτε διὰ τὸν ἀσπλον ὀφθαλμὸν οἱ ἀστέρες οὗτοι ἦσαν ἐντελῶς ἀφανεῖς. Κατὰ τὸ ἔτος 1670 ἐφάνη ἐν τῇ κεφαλῇ τῆς Ἀλάσπεκος νέος ἀστὴρ τρίτου μεγέθους. Ἐφανίσθη τὸν Σεπτέμβριον τού αὐτοῦ ἔτους, ἀνεφάνη πάλιν κατὰ μάρτιον τού 1671, εἰτα δὲ πάλιν μετὰ ποικίλας μεταβολῆς τού μεγέθους ἐγένετο ἀφαντος, ἀναλάμψας δὲ πάλιν τὸν μάρτιον τού 1672 ὡς ἀστὴρ ἕκτου μεγέθους ἠφανίσθη κατόπιν διὰ παντός μέχρι σήμερον. Κατὰ τὸν δέκατον ὀγδοον αἰῶνα οὐδεὶς ἀστὴρ παρατηρήθη. Μόλις τῷ 1848 ὁ ἀστρονόμος Hind ἀνεκάλυψε ἐν τῷ Ὀριόχῳ νέον ἀστὴρα ἕκτου μεγέθους, ὅστις μετ' οὐ πολλὸν ἠδέθη μέχρι πέμπτου μεγέθους, ἀλλ' ἀπὸ τού ἔτους 1848 εἶνε ὄρατός μόνον διὰ μεγάλων τηλεσκοπίων. Τὸν Μάιον τού ἔτους 1866 ἀνεφανίσθη ἐν τῷ ἀστερισμῷ τού Στέμματος γέως ἀστὴρ, ὅστις μετὰ τὸν ὀδὸ τού Κεπλέρ ἀνακαλυφθέντα (τῷ 1604) διήγησε τὸν μέγιστον θαυμασμόν, διότι ἠδέθη μετ' ὀλίγης ἡμέρας μέχρι τού δευτέρου μεγέθους, μετὰ ταῦτα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐσομκρύνθη καὶ ἀπὸ τού 1867 διακρίνεται μόνον διὰ τού τηλεσκοπίου ὡς ἀστὴρ ἐνάτου μεγέθους. Ἐτεροὶ νέοι ἀστέρες ἀνεφανίσθησαν κατὰ τὰ ἔτη 1850 (ἐν τῷ Ὀριῶνι 6ου μεγέθους), 1876 (ἐν τῷ Κέντῳ 3ου μεγέθους), 1885 τῇ 17 ἀυγούστου (ἐν τῇ μεγάλῃ ὀμίλῃ τῆς Ἀνδρομέδας, 6ου μεγέθους) καὶ τῇ 13 δεκεμβρίου τού αὐτοῦ ἔτους (ἐν τῷ Ὀριῶνι, 6ου μεγέθους).

Ὁ νῦν ὄφθεις νέος ἀστὴρ παρατηρήθη κατὰ πρῶτον τὴν ἐσπεραν τῆς 1 φεβρουαρίου, ἔχει δὲ πέμπτου μέγεθος, οὕτως ὡστε εἶνε ὄρατός ἀνευ μικροσκοπίου. (Οἱ μικρότατοι διὰ τού ἀσπλου ὀφθαλμοῦ ὄρατοι ἀστέρες ἔχουσι ἕκτον μέγεθος.)

Ἡ θέσις τού νέου τούτου ἀστέρου εἶνε:

Ἐξόδια ἀνάβασαι: 5. ὄρ. 25, 1 πρωτόλ. ἦτοι 81,3 μοῖρ. Βόρειος ἀπόκλισις: 300 21'.

Ἐπιρροετοὶ λοιπὸν 2 μοῖρας νοτίως τού ἀστέρου Xi ἐν τῷ Ἡνιόχῳ, ἐν τῇ εὐθείᾳ γραμμῇ τῇ συνδεοσῇ τού ἀστέρου Β Ταύρου (2ου μεγέθους) καὶ Ὁ Ἡνιόχου (3ου μεγέθους), καὶ δὲ 1/2 τῆς ἀποστάσεως τῶν δύο τούτων ἀστέρων, μετρουμένης ἀπὸ τού Β τού Ταύρου. Ὁ νέος οὗτος ἀστὴρ, ὅπως καὶ πάντες οἱ ἀπὸ τού 1866 καὶ ἐξῆς ἀναφανέντες, ἐξητέθη ὑπὸ τῶν ἀστρονόμων φασματοσκοπικῶς, ὡς γνωστῆ ἢ φυσικῇ αὐτοῦ ὁδοσῆσι καὶ ἴδια αἱ πηγαὶ τού φωτός αὐτοῦ.

ΤΟ ΑΣΤΥ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ.

Πρέπει να ζήση τις και να δράση επί μακρόν χρόνον εν αστώ τῷ ἄστει τοῦ Λονδίνου διαπύς ἐννοήσῃ τὴν σπουδαιότητα καὶ τὴν αἰγλην, τὴν περιβάλλουσαν τὸ κεντρικὸν τοῦτο τμήμα τῆς ἀγγλικῆς πρωτεύουσας. Ὁ ἐν τῷ ἄστει βίος, ὅλη ἢ ἐν ἀστώ κινήσις καὶ ἐνέργεια, φαίνεται εἰς τὸν ἑκατον βαθμὸν μυστηριώδους οὐ μόνον εἰς τὸν ἐπιπλοῦδα ζῆνον ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἐν Λονδίῳ γεννηθέντα καὶ ἀνατραφέντα Ἄγγλον. Ὁ ζῆνος βλέπει μεγάλην ἀνθρωπίνην μυρμηκίαν ἐνώπιόν του, ἐξ ὧν τῶν μερῶν τῆς γιγαντώδους ἀγγλικῆς μητροπόλεως σπιγηδὸν συρρέουσιν καὶ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἀναπεύσσουσιν καταπληκτικῶς μεγάλην δραστηριότητα, κινήσιν καὶ ψιλοπονίαν. Ὁ δὲ κάτοικος τοῦ Λονδίνου γινώσκει διὰ τὴν ἄστει συνδέονται καὶ συγκεντροῦνται διὰ τὰ νεῦρα τῆς παγκοσμίου συγκοινωνίας καὶ διὰ ἐνταῦθα ἔχει τὴν ἑδραν τῆς ἡ καρδίας τῆς ἀγγλικῆς πρωτεύουσας. Ἡ φράσις: to be something in the city ἔξασκει μαγευτικὴν ἐνέργειαν, διότι ἕκαστος γινώσκει διὰ πᾶς Cityman (κάτοικος τοῦ ἄστους) εἶνε ὅπως δῆποτε σπουδαῖον πρόσωπον, συντελοῦν καθ' ὅσον δῆποτε τρόπον εἰς τὴν διατήρησιν καὶ ἐπαύξησιν τῆς ἰσχύος καὶ τῆς ἐπιρροῆς τῆς Ἀγγλίας ἐν τῇ παγκοσμίῳ οἰκονομίᾳ. Ὅτι δὲ ὁ ἀριθμὸς τῶν κατοίκων τούτων τοῦ ἄστους δὲν εἶνε μικρὸς ἐξάγεται ἐκ τῆς νεώσφι γενομένης ἀπογραφῆς, ἣτις διδάσκει ἡμᾶς διὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἐργάζονται ἐν τῷ ἄστει 301331 ἄνθρωποι (ἐξ ὧν 50416 γυναῖκες καὶ 19235 παιδιά κατωτέρω τῶν 15 ἐτῶν) καὶ διὰ καθ' ἑκάστην ἡμέραν 121708 πρόσωπα εἰσέρχονται εἰς τὸ ἄστυ καὶ πάλιν ἐγκαταλείπουσιν αὐτό. Ὁ ἀριθμὸς τῶν καθ' ἑκάστην διερχομένων διὰ τοῦ ἄστους ὁχημάτων παντὸς εἶδους ἀνέρχεται εἰς 92488 — ἀληθινὴ καθημερινὴ μετανάστευσις λαοῦ, ὀχουμένων καὶ πέλοποροῦντων. Ὅπως ἐννοήσῃ τις τὴν σημασίαν τῶν ἀριθμῶν τούτων πρέπει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν διὰ τὸ κεντρικὸν τοῦτο τμήμα τοῦ Λονδίνου, τὸ ἄστυ (City), ἔχει μόνον 1/120 τοῦ ἑμβαδοῦ τῆς ὅλης πόλεως. Ἐνῶ δὲ τὴν ἡμέραν ἐν τῷ ἄστει τοῦ Λονδίνου ἐπικρατεῖ τὸσαύτῃ ζωὴ καὶ δραστηριότης, ὅση ἐν οὐδενὶ ἄλλῳ μέρει τῆς γῆς τὴν νεκτὰ ὁμοιάζει τὸ μέρος τοῦτο πρὸς νεκρὰν πόλιν. Τὰ γήπεδα καὶ αἱ οἰκίαι ἐν τῷ ἄστει ἔχουσι τοσοῦτο μεγάλην ἀξίαν δι' ἐμπορικὰ καταστήματα καὶ ἐργαστήρια παντὸς εἶδους, ὥστε αἱ ἡμίσεις σχεδὸν οἰκίαι τοῦ ἄστους μένουσιν ἐντελῶς ἀκατοίκητοι καὶ χρησιμοῦσαι μόνον ὡς καταστήματα — το κατὰ τὴν ἡμέραν συρρέον εἰς τὸ ἄστυ πληθὸς ἀπέρχεται περὶ τὴν 5 ὥραν μ. μ. διευδυνόμενον εἰς τὰ διάφορα ἄλλα τμήματα τῆς μεγαλοπόλεως, περὶ δὲ τὴν 8 ὥραν τῆς ἑσπέρας ὑπολείπονται ἐν τῷ ἄστει μόνον οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες (Policemen). Ἐν ταῖς ὀλίγαις ὥραις ἀπὸ τῆς 9 τῆς πρωΐας μέχρι τῆς 6 τῆς ἑσπέρας γίνεται ὅλη ἡ καθημερινὴ ἐργασία ἐνταῦθα πρὸς τήρησιν καὶ ἐπαύξησιν τῆς ἐμπορικῆς καὶ οἰκονομικῆς ἰσχύος τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς παγκοσμίου αὐτῆς ἐπιρροῆς. Ὅδεις μέγας ἐμπορος ἐν ὧν τῷ Βρετανικῷ Βασιλείῳ εὑρίσκειται μὴ ἔχων γραφεῖόν τι ἢ πρακτορεῖον ἐν τῷ ἄστει. Ὁ Πλοῦτος εἶνε ἐνταῦθα ὁ πολιοῦχος θεός, εἰς ὃν ἀκαταπαύτως προσφέρονται θυσίαι. Ναοὶ αὐτοῦ εἶναι τὰ πολυάριθμα χρηματιστήρια, αἱ ἀγοραὶ, αἱ τράπεζαι, (αἰτινες μετὰ τῆς τραπεζῆς τῆς Ἀγγλίας ἀνέρχονται εἰς διακοσίας ἐνταῦθα). Αἱ τράπεζαι αὗται ἀποτελοῦσι τοσοῦτο λεπτῶς διαργανωμένην μηχανισμὸν συσκευῆν, ὥστε πάντα τὰ κεφάλαια τῆς πολυχρόσου Ἀγγλίας διὰ τῆς μεσιτείας αὐτῶν χρησιμοποιοῦνται γονιμώτατα. Εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῶν τῶν τραπεζῶν εὑρίσκειται ἐν Clearinghouse,

διὰ τοῦ ὁποῦ ἐξοφλοῦνται πάντα τὰ check, τὰ συναλλάγματα, τὰ χαρτονομίσματα κτλ., τὰ προερχόμενα ἐκ τῶν καταστημάτων τῶν ἐκεῖ διαφόρων ἀγορῶν. Ἐτησίως ὑπολογίζονται τοιοῦτοτρόπως ὅσοο ἕως 8000 ἑκατομμύρια λιρῶν στερλινῶν, πολλάκις δὲ συμβαίνει ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς συνήθεις ὥρας τῶν ἐργασιῶν νὰ ἐξοφληθῶσι 60 ἕως 70 ἑκατομμύρια λιρ. στερλ. Τὸ κατὰστημα τοῦτο εὑρίσκειται ἐν τῇ ὁδῷ Lombardstreet, ἣτις ἀπὸ αἰώνων ἦδη εἶνε ἡ ἑδρα τῶν τραπεζικῶν καταστημάτων. Ἀπέναντι τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἀγγλίας, ἣτις κοινῶς καλεῖται ἡ γηραιά κυρία (the old Lady of Threadneedlestreet) εὑρίσκειται τὸ Royal Exchange, ὀλίγον δὲ παρέκει τὸ Stock Exchange, ὅπερ ἀριθμεῖ ὑπὲρ τὰ 5000 μέλη. Ὑπάρχουσιν ὡσαύτως ἰδιαιτέρα αὐτοτελῆ χρηματιστήρια διὰ σιτηρᾶ, ἀνδρακας, βρυονίας κτλ. εἰς ὁρισμένας τάξεις ἐμπόρων χρησιμοῦσαι ὡς ἐντευκτήρια ἰδιαιτέρα καφενεῖα — ὅσα λ. χ. τὸ καφενεῖον «Baltic» εἶνε τὸ ἐντευκτήριον τῶν μετὰ τῆς Ρωσίας καὶ ὅλης τῆς Βορείου Ἐυρώπης ἐμπορευομένων, τὸ καφενεῖον «Jerusalem» τῶν μετὰ τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Ἀστροπλάς, τὸ «Jamaica» τῶν μετὰ τῶν δυτικῶν Ἰνδιῶν καὶ τῆς Ἀφρικῆς, κ. τ. λ. Ἐκ τῶν ἀγορῶν τοῦ ἄστους τὴν πρωτιοτὴν θέσιν κατέχουσιν ἡ τῶν κρεῶν ἀγορὰ τοῦ Smithfield καὶ τὸ γιγάντιον ἰχθυοπωλεῖον τοῦ Billingsgate, ὅπερ καθ' ἑκάστην ἐποδιᾶζεται μὲ τὰ προϊόντα πιασῶν τῶν θαλασσῶν. Τὰ δημόσια ἰδρύματα τοῦ Λονδίνου εὑρισκονται τὰ πλεῖστα ἐν τῷ κομψῷ δυτικῷ ἄκρῳ (Westend) τῆς πόλεως, μόνον δὲ τὸ τελωνεῖον, καθὼς καὶ τὸ ταχυδρομεῖον καὶ τὸ τηλεγραφεῖον, ἀτινα ὑπηρετοῦσι τῷ ἐμπορίῳ καὶ τῇ συγκοινωνίᾳ, εὑρισκονται ἐντὸς τοῦ κεντρικοῦ τμήματος τῆς πόλεως, ἦτοι ἐν τῷ ἄστει. Τὸ τελωνεῖον τοῦ Λονδίνου, ὅπερ εἰσπράττει πάντα τὰ διαγῶγιά τοῦ πρῶτου λιμένος τῆς Ἀγγλίας καὶ ἐπομένως τοῦ κόσμου ὅλου (ἐτησίως ὑπὲρ τὰ ὀκτὼ ἑκατομμύρια λιρῶν στερλινῶν, τοῦ ἔστιν ὅσον ἀποφέρουσι πάντες ὁμοῦ οἱ λοιποὶ λιμένες τῆς Ἀγγλίας) ἐπασχολεῖ 3000 ὑπαλλήλους. Τὸ γενικὸν ταχυδρομεῖον τοῦ Λονδίνου, the General Post-Office, ἀποφέρει ἐτήσιον περισσῆμα 3 ἕως 4 ἑκατομμυρίων λιρῶν στερλινῶν. Ἀπέναντι τοῦ ταχυδρομεῖου τούτου ὑψοῦται τὸ μέγιστον καὶ θαυμασιώτατον δημόσιον ἱδρυμα τοῦ ἄστους, τὸ γενικὸν τηλεγραφεῖον. Ἡ ἑκτασις τοῦ γιγαντώδους τούτου οἰκοδομημάτων εἶνε ὄντως κολοσσιαία. Ἐν αὐτῷ λειτουργοῦσιν ἀδιακόπως ἡμέρας καὶ νυκτὸς ὑπὲρ τὰς 1000 τηλεγραφικὰς συσκευὰς, ὧν οἱ ἀγωγοὶ συνδέουσι τὸ ἄστυ μὲ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Ὁ ἀριθμὸς τῶν καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀποστελλομένων καὶ λαμβανομένων ἐνταῦθα τηλεγραφημάτων ἀνέρχεται εἰς 150 000 μέχρι 180 000, τὴν παρασκευὴν δὲ μάλιστα ἑκάστης ἑβδομάδος ἀνέρχεται εἰς ὑψηλότερον (διότι τὸ σάββατον εἶνε μόνον μέχρι τῆς μεσημβρίας ἐργάσιμος ἡμέρα ἐν τῷ ἄστει, ἡ δὲ κυριακὴ εἶνε ἡμέρα ἀσθηρῶς τηρουμένης ἀναπαύσεως). Τὸ προσωπικὸν τοῦ γιγαντιαίου τούτου τηλεγραφείου συνίσταται ἐκ 3000 ὑπαλλήλων, ἐξ ὧν 1000 εἶναι γυναῖκες. Τὰ ἐνταῦθα μνημονευθέντα κυριώτατα ἰδρύματα, ἀτινα ὑπηρετοῦσι τῷ ἐμπορίῳ καὶ τῇ συγκοινωνίᾳ τοῦ πλουσιωτάτου καὶ πλήρους ἐκπληκτικῆς δραστηριότητος ἄστους, παρέχουσιν ἰδέαν τινὰ περὶ τῆς ἰσχύος καὶ τῆς σπουδαιότητος ἣν ἔχει ἐν τῇ παγκοσμίῳ οἰκονομίᾳ τὸ μικρὸν τοῦτο τμήμα τῆς Ἀγγλικῆς πρωτεύουσας. Ἡ χρηματικὴ ἀξία τοῦ ἄστους ὑπολογίζεται εἰς 42 1/2 ἑκατομμύρια λιρῶν στερλινῶν, καθ' ἑκάστον δὲ ἔτος ἀξιάειν κατὰ ἡμῖς ἑκατομμύριον.

κ. Γ. Χ. Κ. εἰς Θεσσαλονικίαν. Ἐλήφθησαν. Τὴν ἐν λόγῳ πραγματείαν δόνασθε νὰ μᾶς στείλετε καὶ ὡς λέγομεν τί δόναται νὰ γίνῃ. — κ. Μ. Μπ. εἰς Θεσσαλονικίαν. Ἡ ἐπιστολή σας ἐλήφθη μετὰ τοῦ ἀποσταλέντος ἡμῖν χειρογράφου καὶ ὡς ἐχαριστοῦμεν. Περὶ τῆς δημοσιεύσεως του δὲ σᾶς γράψωμεν ἰδιαιτέρως. — κ. Ἀδ. Σ. εἰς Θεοδοσίαν. Τὸ γραμμάτιον τῆς κληρώσεως ἐλατίζομεν νὰ περιηλθῶν ἤδη εἰς χεῖράς σας. κ. Ν. Σ. εἰς Μιττάμαρ. Τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς σας ἐλήφθη ὑπὸ σημείωσιν καὶ δὲ συμμορφωθῶμεν ἐγκαίρως. — κ. Α. εἰς Σμύρνην. Δὲν δυνάμεθα πλεον νὰ ἐξακολουθήσωμεν πρὸς ὑμᾶς τὴν ἀποστολὴν τοῦ φύλλου, ἐπειδὴ μετὰ τὴν παραλαβὴν 18 ἐν ὧν τευχῶν διὰ τὰ ὁποῖα μόνον εἰς ταχυδρομικὰ ἑδαπανήθησαν φρφρ. 2.25. ἦτοι Μ. 1.80 fl. ἠδύνασθε νὰ σκεφθῆτε δι' ἡτο καμρὸς νὰ μᾶς σταλῶσι τὰ χρήματα. Ἀπὸ τοῦ 20 Ἀρδ. μὴ περιμένετε τεύχη. — κ. Φ. Ζ. εἰς Σιάτισταν. Τὰ συλλυπητήριά μας.

Ἐσθῆτης Π. Α. ΖΥΓΟΥΡΗΣ. — Ἐκ τοῦ τυπογραφείου καὶ τοῦ στοιχειοχρητηρίου διὰ τὰς ἀνατολικὰς γλώσσας Π. ΔΡΟΤΤΟΓΑΙΝΟῦ ἐν Λευίᾳ. Χάρτης ἐκ τῶν καταστημάτων τοῦ κ. Edm. Obst ἐν Λευίᾳ.